

Første nummer av

THE EUROPEAN BRIDGE REVIEW

er nå kommet ut

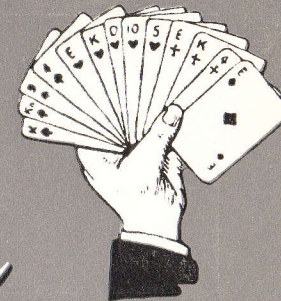
AV INNHOLDET KAN NEVNES:

Paris Reflexions — *M. Harrison-Gray*, Points on Paris — *H. W. Filarski*, Shortcomings in Slam Bidding Technique — *Erik Schubert*, Anglo-American Encounter — *Alibi*, Back to Nature — *Eric Jannersten*, Where is the Missing Card? — *Robert Darvas*, Greed Doesn't Pay — *Tore Sandgren*, Bridge Hypochondria — *Charles H. Goren*, The Four-Clover Club — *Egil Wang*, The Wilder Coup — *George S. Coffin*, Diary of a Bridge Player — *Rolf Bøe*, Test Your Play, — *Robert Darvas*—*Paul Lukács*, Pick the Answer — *H. W. Filarski*.

Helårsabonnement kr. 25: —

Abonnement kan tegnes gjennom Bridgejournalen, postgirokonto 134 29
Gratis prøveeksemplar kan fåes ved å skrive direkte til ekspedisjonen
— *The European Bridge Review*, Klinten, Sverige.

Bridge journalen

Nr 9 25. november
1949 - 1. årgang

I dette nummer:

Klubblivet	290
Svak opplysende dobling Eric Jannersten	291
Begrensede meldinger Rolf Bøe	295
Når logikken feirer triumfer H. W. Filarski	298
Valg av åpningsfarge Egil Wang	300
Småprat Einar Werner	303
Unge Hansen Rolf Bøe	305
Forbundsnytt	307
Litt om signaler G. Hultin	308
Siden sist	309
Reds spalte	311
Eksamensprøven	314
Mesterløseren	319
Fra Nord til Syd	322
Brev fra leserne	323

Bridgejournalen

Ansv. utg. Eric Jannersten

Red. ROLF BØE

Eugeniegate 1, Oslo

Telefon 460291

Postgiro 13429

Abonnementpris 1950 kr. 12: -

Utkommer med 10 nummer pr år

Lederen

Norsk bridge hadde under krigen en oppsving som aldri før. Grunnen er sikkert kjent av alle, så den skal vi ikke komme nærmere inn på.

Det var også klart — allerede under krigen — at denne voldsomme tilslutningen ikke kunde holde. Det er også blitt bekreftet etterpå. Vi var en tid oppe i 21 000 medlemmer i vårt for-

KLUBBLIVET

bund, mens det nå ser ut til at medlemsantallet er stabilisert på omkring 15 000.

Denne nedgangen er noe vi alle har ventet. Men det er likevel et spørsmål om ikke nedgangen kunne ha vært mindre, hvis vi hadde forsøkt å få noen andre former for klubbiv etter krigen.

Saken er at det finnes en rekke spillere som stadig var med i klubbiv under krigen, men som etterpå har trukket seg tilbake. Spør vi noen av dem om grunnen får vi kanskje til svar at de helt har mistet interessen for bridge. De spillerne er det selvfølgelig ikke noe å gjøre med.

Men det finnes en rekke andre spillere som gir et annet svar. De har hverken tid eller anledning til å binde seg til en fast spilledag i uken. De er like interesserte i bridge som før, men kan ikke være med i klubbiv. I de aller fleste klubbene kjører man igang med turneringer allerede fra den første spilleaften om høsten, og fortsetter hver eneste uke utover hele vinteren.

I en slik klubb er det ingen plass for spillere som bare vil være med en gang iblant. Et eneste frafall en aften ødelegger for alle de andre, spesielt hvis man spiller en turnering etter serieprinsippet, hvor man møter to eller tre andre par hver aften.

Men det går da an å stille reserve, vil De si. Ja, teoretisk. Men i praksis er det ikke så lett. Jeg vet man kan risikere å ringe rundt i timevis for å få fatt i en eneste reserve, fordi de virkelige interesserte spillerne alltid har noe fore de aftenene de har tid til å spille bridge.

Resultatet av dette er at masser av spillere faktisk blir utestengt. De har ingen adgang til å være med uten å spille hver uke, og det tør de ikke binde seg til.

Klubber som har få medlemmer bør gjøre et forsøk for å få fatt i slike spillere, ved å innføre frivillig frammøte en gang iblandt. For eksempel frivillig annen hver uke, og faste turneringer den andre uken.

Går det ikke, sier De? Vil det bli for litet fremmøte de gangene det ikke er møteplikt? Vel, før De påstår det skal De ta en titt på KNA i Oslo. Her kan man komme og gå som man vil, det er nok å ringe et bestemt nummer for klokken tolv spilledagen, så får man være med. Gjør man det ikke er det ingen som savner en.

Og i KNA er det aldri for få spillere. Tvert i mot. Ledelsen har vært tvunget til å nekte å ta inn flere medlemmer fordi det er overbefolket. 25—30 bord er vanlig hver eneste spilleaften. Alle spiller turnering.

Hemmeligheten ved KNAs suksé er nettopp denne frivilligheten, ved siden av et hyggelig lokale og gode venner. Det er et ordentlig klubbiv.

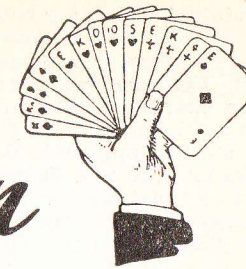
Hvis man er redd for at medlemmene ikke skal bli interesserte nok med bare aftenturneringer, kan man utmerkt godt ordne det på annen måte. Lag en turnering etter Howells system som går over femten aftener, og la den prosentvise scoren for de ti beste aftenene telle. Man spiller med den makker man ønsker hver aften, og resultatet blir en form for singelturnering. Det er kanskje nødvendig med en bestemmelse om at bare åtte av de resultatene som teller kan være med den samme makkeren, men det er jo ingen sak å få til.

Eller man kan ordne det på annen måte. Forslaget er bare skissert, det er haugevis av andre utveier hvis man bare setter seg ned og tenker over saken.

I alle tilfelle er det verdt et forsøk for klubber som strir med for få spillere og derav følgende dårlig økonomi.

Rolf Bøe

Bridgejournalen

Nr. 9

25. NOVEMBER 1949

1. årgang

Svak opplysende dobling

Eric Jannersten

For nesten tre år siden skrev jeg en artikkel om den svake opplysende doblingen, eller fordelingsdoblingen, som jeg kalte den.

Jeg har fått høre mye imot den radikale nyheten jeg ville innføre, men jeg fikk mange tilhengere også, som anså at den svake opplysende doblingen nettopp var det som manglet i systemet, når motstanderne la beslag på åpningsmeldingen. De som forkastet den lette doblingen hadde som det tyngste argumentet at en opplysende dobling bør inneholde 3—3½ honnørstikk, for at makker kan vite hva han har å rette seg etter, når det er spørsmål om å straffedoble motparten på et passende høyt nivå.

Selvfølgelig har en sterk opplysende dobling sine store fordeler, på samme måte som den svake, men man kan som bekjent ikke få alt, og da gjelder det å velge.

Hva som taler til den sterke opplysende doblingens fordeler er selvsagt de gode opplysningene makker får: "Kjære venn, her sitter en som kunne ha åpnet meldingene hvis ikke motparten hadde gjort det. Vi har minst like store sjanser som de (vi kaller alltid motstanderne for "de") til å få en kontrakt. Sett igang og meld!"

Disse bolde riddere av det grønne bordet er omtrent jevnsterke, det er to åpningshender som krysser klinger og det avgjørende i den duellen er hvem som har den sterkeste vebneren. Svarhånden og doblerens makker er tungen på vektskålen, selv om ingen av dem er særlig sterke. Det kan hende at den

ene er så svak at vektskålen tynges helt til utgang for den andre siden, en sjelden gang endog til slem, men det vanlige er at det bare rekker til å erobre en delkontrakt. Det er ikke så lett å klare en utgang med en åpningshånd imot seg.

Bortsett fra de rene stampemeldingene er det med årene blitt færre og færre straffedoblinger. Det står i alt for mange bøker at man skal være forsiktig med å doble motparten, fordi det som regel er så litet å vinne ved det. Selv om man ikke tror motparten kan klare kontrakten sin betenker man seg både en og to ganger, innen man våger seg på en dobling. Selv om man kjenner til makkers honnørstyrke vil man være forsiktig med sine straffedoblinger, fordi en god fordeling hos motparten kan få den stolteste samling honnørstikk hos makker til å krype sammen til null og ingenting av verdi. Denne frykten for å doble "uvettig" ("uheldig" sier han som har doblet) eliminerer nesten verdien av den honnørstikkedemonstrerende opplysende doblingen.

Allerede i bridgens barnehage fikk man lære seg at honnørstyrken ikke var det eneste saliggjørende, når det gjalt å vurdere en hånd. Som jeg allerede har vært inne på er fordelingen av minst like stor verdi. Og når det etter at motparten har åpnet som regel ikke er snakk om utgang på egen side, men bare en kamp om en delkontrakt, hvorfor skal man ikke da ta hensyn til fordelingsverdiene?

For mitt eget vedkommende har den lette opplysende doblingen fått større

akutalitet ved at jeg "ikke har fått lov" til å bruke den sammen med en makker som jeg har spilt med fra tid til annen. Det skal være ordentlige saker man skal ha å vifte med. Jeg vet ikke om det kommer av at jeg er uvant med de sterke opplysende doblingene, at vi ikke er gode nok idetheletatt, eller det er noe annet som er grunnen, men faktum er at vi ikke kommer riktig avsted. En gang hadde jeg for eksempel:

♠E-D ♥K-D-10-5 ♦E-K-kn-10-8 ♣10-4

Ingen var i sonen, og motstanderen til venstre for meg åpnet med en hjerter. Makker sa en spar, og etter pass fra høyre var det min tur. Hvordan vil De resonnerer, og hvorledes vil De melde?

Jeg regnet med at makker selvfølgelig var kort i hjerter, sannsynligvis hadde han en singleton, og så var det en lang sparfarge med kongen og knekten på topp. Ruterdamen hadde han kanskje, muligens kunne jeg også regne med en dame eller en knekt i kløver. Åpneren får da E-kn i hjerter og E-K i kløver, kanskje med en bra farge i kløver også. Tre grand regnet jeg med var umulig, for selv om min makker hadde et kløverhold ville det straks gå med utspill i fargen, og sparfargen er kanskje ikke gående (det er jo muligheter for at mine honnører blokerer fargen, og det er iallfall for farlig å stikke damen med kongen). Ruterfargen vet jeg heller ikke noe om. Kanskje motparten har damen gardert. Det kan derfor bli vanskelig nok å få samlet de ni stikkene før motparten har fått sine fem. Derimot kan jeg ikke se noe galt med en kontrakt på fire spar. Jeg ser en taper i hjerter og to i kløver. Makker kan jo ha ruterdamen og da er fargen gående. Eller kan han ha en dobbelton, og da går fargen ved en stjeling (med inntakst på en av hjerterhonnørene om han har en dobbelton) og i værste fall får han vel prøve ruterfinessen. Fire spar bør være uten større diskusjon.

Det viste seg at fire spar ga to—tre betes. Makker hadde:

♠kn-10-9-5 ♥— ♦D-9-6-5-4 ♣K-8-5-3

Sparkongen satt tilhøre for meg, og åpneren hadde begge de manglende esene. Det skal ikke stor fantasi til for å se at seks ruter under disse forhold "ligger strødd", likeledes at tre grand har den aller største sjansen til å gå

hjem. Dermed er ikke sagt at man absolutt bør havne i noen av disse kontraktene, men det er dog absolutt sagt at man ikke bør havne i fire spar.

Men hva har nå dette med opplysende dobling å gjøre? Burde min makker ha doblet opplysende med sin svake hånd? Ja, langt heller enn å melde en spar.

Det går mer og mer opp for våre bridgespillere at angrep er det beste forsvaret. Det meldes langt mer aggressivt nå enn før i tiden, og "den ventende skolen" får færre tilhengere for hver dag. De mange ganger sommerlette åpningene og makkers friske svar på nesten ingenting leder rett som det er til at åpningsiden i en fart kommer opp på både to- og tretrinnet. Selv om det iblant blir både en og to betes i en slik kontrakt lønner det seg i det lange løpet, fordi motparten hele tiden sitter og venter, og derved først etterat spillet er over blir klar over at den selv har en delkontrakt som gir flere poeng. Det er ikke lett å komme inn på to- eller tretrinnet, selv om man av motpartens meldinger hører at det mangler en del, og man forstår at det er makker som fyller ut dette tomrummet. Selv om man således ganske fortrøstningsfullt kan melde på makkers indirekte meddelte styrke, er det ikke nok. Man vet ikke om makkers styrke er bedre i motspill enn i offensivt spill. Man vet ikke om han har esset og kongen i motpartens farge, eller om han har sin honnørstyrke i andre farger, hvor også den egne kontrakten skal bygges opp. Det får man ikke greie på ved bare å sitte og høre på motparten, og derfor blir det gjetning. En gjetning der som regel slutter med en resignert passmelding.

Ved at den ventende skolen etterhvert har fått færre og færre elever har "hopp inn fortet mulig" skolen fått desto flere. Det gjelder å være med i dansen i samme øyeblikk som musikken spiller opp, for ellers finner man kanskje ingen dame. Dette hastverket har selvfølgelig mange ganger utartet, slik at både halte og blinde flyr inn på dansegulvet uten å ha noenting der å gjøre. Derved mener jeg at man med en farge på knekten fjerde absolutt ikke skal invitere til noen dans. Da slutter det med at man setter seg pladask ned, som i vårt eksempel.

Når motparten har åpnet meldingene, er det fare på ferde, den saken er klar. Men redningsmannskapet må likevel gi seg tid til å ta med det nødvendige redningsmateriellet, ellers går det selvføl-

gelig den veien hønsparker. *Man må derfor ikke foreslå for makker å spille en farge hvor man selv ikke har noe, iallfall ikke noe av verdi.*

Hvis motparten har åpnet meldingene melder man ikke selv en farge, medmindre man har all grunn til å ønske denne fargen som trumf. Som grunn regner jeg en femkortfarge, eller unnagelsevis en meget god firekortfarge. Når motparten allerede har kommet igang, tar deres meldinger så stor plass at vi ikke rekker å undersøke alle våre muligheter. Hvis makker har vist en farge oppstår derfor egentlig bare to spørsmål: "Har du noen kort å bremse med?" og "Hva synes du om å bremse i denne fargen?". Først i tredje omgang regner jeg at man i denne situasjonen skal ta hensyn til at man selv sitter med en brukbar "bremsefarge". Med ikke alt for dårlig støtte kan makkers farge være like god trumffarge som Deres egen, som isteden kan påta seg rollen som en sidefarge man skal leve på. Denne teknikken innebærer at man støtter makker med samme støtte som man ellers bruker for en farge som er gjen tatt. Hvis man derfor kommer med en ny farge innebærer dette igjen at man er absolutt uten støtte i makkers farge. Men selvfølgelig må man ha en del billeder for å melde ny farge, ellers kan man jo bare passe.

Men denne teknikken holder ikke hvis man ikke kan stole på at makkers farge virkelig er noe å komme med. Er man i tvil om makkers farge består av fire små kort eller en lang farge med både det ene og det andre i toppen, tvinges man til selv å foreslå både det ene og det andre, fordi det man selv har som støtte i makkers farge den ene gangen kan være alt for litet og den andre gangen mer enn tilstrækkelig. Det blir derfor den rene gjetningen. Og man rekker ikke å undersøke alle mulighetene, fordi motparten har den uvanen å sløse med melderundene.

Så har vi alle de mellomsituasjonene hvor makker ikke har noen farge å foreslå som trumf, og heller ikke har den nødvendige honnørstyrken for en sterk opplysende dobling. Derimot har han en hånd med ganske gode kort og flere farger å velge mellom. Her er en fordelingsdobling på sin plass.

La oss si De er i sonen med følgende hånd:

♠8 ♥D-10-7-4-3 ♦E-kn-8-4 ♣E-7-2

Motparten åpner med en spar. Så er det Dem. Hvor mange honnørstikk? Sir-

ka 2½. Rekker det for en vanlig sterk opplysende dobling? Nei. Synes De at to hjerter er en ufarlig melding, bedre enn en opplysende dobling? De kan i tilfelle Deres to hjerter blir doblet komme med en SOS-redobling og la makker ta ut med tre trekk i en av de svake fargene. Men er dette sunn melde-teknikk?

Den minste risikoen for å bli straffedoblet får De ved å doble opplysende med en slik hånd, og samtidig får De den største sjansen til å havne i riktig kontrakt.

Fordelingsdoblens motstandere sier at man ikke sikkert vet hva makker har når han doubler opplysende. Det er riktig. Jeg vet bare at makker har en del kort. Og at han inviterer meg til å melde. Hva vet man om åpningsmeldingen på et trekk i farge? Man vet at det finnes minst 2½ honnørstikk, men man vet ingenting om hvor maksimum ligger. Det får man høre senere. Den opplysende doblerens makker vet for så vidt mer enn åpnerens makker. Han vet at han er velkommen i de umeldte fargene, mens åpnerens makker ikke vet det grunn om hvorledes hans farger passer åpneren.

La meg gjerne tro at min makker er svak når han doubler opplysende. Hvis han vil høre hva jeg har, kan jeg godt gjøre ham den tjenesten å fortelle det.

De bærende idéene for en opplysende fordelingsdobling er i et nøtteskall følgende:

a) Større sikkerhet for at det er en "riktig" farge når makker ikke doubler opplysende, men melder en farge etter at motparten har åpnet.

b) Mindre risiko for å få sin mellomhåndsmelding doblet, når man ikke har noen sterk farge men bare en hånd med generell styrke.

c) Den største sjansen til fort å finne den beste fargen.

d) Flere anledninger til å kaste seg inn i meldingene uten å være nødt til å melde på svake farger.

Spørsmålet er nå om man skal doble på hva som helst for å få makker til å melde. Skal det idetheletatt ikke være noe krav til dobleren?

Jo selvfølgelig. Det første kravet er at man skal ha en slik fordeling at det idetheletatt er noen idé å forlange at makker skal melde. Dette innebærer

som regel at man skal være meget kort i den fargen (eller de fargene) som motstanderne har meldt i. Litt toppstyrke bør man også ha for å kunne gjøre seg gjeldende, slik at det ikke skal bli forskrekkelig mange beters hvis makker blir doblet i sin tvunget meldte kontrakt.

Jeg nevnte at min makker og jeg hadde en kjedelig uvane å komme galt avsted når vi bruker sterk opplysende dobling. Vi skal nå prøve å komme bedre avsted med den svake. Vi har for vår del oppstilt følgende regler: Med en renons skal vi i det minste ha 1½ honnørstikk. Med en singleton skal vi ha 2, med en dobbelton 2½ og hvis hånden er så jevn at det ikke lenger er tale om fordelingsverdier skal vi ha 3 honnørstikk. (Noen små friheter tar man seg vel, og pruter en anelse, når man har lyst til det, men hovedsakelig holder man seg til det som er angitt).

Den opplysende doblersen makker skal i stort sett vise sin hånds fulle verdi. Har han en langfarge melder han med en gang så mange trekk som han tror på, med utgangspunkt fra det han mener doblersen sitter med. (Hva man taper på det ene tar man igjen på det andre, det vil si hva som mangler i honnørstyrke tar man igjen i fordelingen.).

1 ♥ D pass 2 ♠

Dobblersen makker kommer selvfølgelig ikke med noen kravmelding. Fra hans synspunkt er to spar den kontrakten som man kan spille hjem. Hvis han hadde vært sterkere hadde han meldt tre spar, og hvis han hadde trodd på utgang hadde han meldt fire spar rett inn.

Meldingens effekt ovenfor motstanderne er god. De får vanskeligere med å utnytte det overtaket de har fått i og med at de har fått sikret seg åpningsmeldingen. Vi på vår side har kanskje allerede overskredet vårt maksimum, men det spiller mindre rolle, fordi motparten i så fall sikkert har en delkontrakt i kortene.

Hittil har vi forutsatt at svarhånden har en langfarge. Det er imidlertid slett ikke sikkert at han har det. Han har kanskje bare korte farger, og i tillegg til dette har han kanskje ingen honnørstyrke heller. Da får han selvfølgelig vise sin farge på det lavest mulige trin, og hvis han er utilitelig svak, med bare tre kort i hver av de umeldte fargene, får han bruke det vanlige knepet å vri seg ut ved å melde den lavest mulige farge, hvordan den enn ser ut.

Hvis svarhånden har en positiv hånd, men dog ingen virkelig fair hånd, sender han den opplysende doblingen i retur ved å melde en grand, som er like konvensjonelt som den opplysende doblingen makker kom med. Det vil igjen si at ingen av de to meldingene viser noen som helst styrke i motstandernes farge. Meldingene sier bare at "jeg har en del kort, men jeg vet ikke sikkert hvilken farge vi skal spille i. Jeg har minst 1½ + honnørstikk, og du makker en kanskje så snild og melder din beste farge, som jeg sannsynligvis kan hjelpe deg i. Siden ordner resten seg faktisk i bare farten.

Dobblersen makker har også til disposisjon en melding som er krav til utgang, nemlig overmelding i motpartens farge. Det er ikke sikkert man har en hånd hvor det lønner seg å melde utgangen direkte, og for å få gitt makker de glade nyhetene at utgangen er innen rekkevidde melder man også motpartens farge, hvorefter meldingene fortsetter i den ro og mak som motparten tillater.

En melding som doblersen makker skal være meget forsiktig med er pass. Det er den meldingen doblersen minst av alt vil høre, og hvis det er slik at hans makker tross dette vil si pass, så får det skje på egen risiko. Videre skal doblersen makker være forsiktig med å straffedoble motstanderne om disse klatrer noen trin høyere. Regn med minimum hos makker, og tenk på at den fordelingen han har annonsert meget vel kan innebære at de høye kortene De selv har gir en duplisering av verdiene når motparten fører kortene.

P. S. Acol, som man har vunnet to europamesterskap på rad med, anbefalter i stort sett det samme standpunktet. Der sitter fordelingsdobligen ihøysetet.

La motparten få gjøre galt

Robert Larssen, Astras kjente spiller, har mange slagord, og et av de beste av dem er følgende: *Slipp motparten inn og la dem få sjansen til å gjøre noe galt.* Det er faktisk ingen dum idé når man ikke riktig vet hvordan kontrakten kan vinnes. Sett motparten inn, kanskje det ikke er noe problem mer når motparten har spilt ut til neste stikk.

BEGRENSEDE MELDINGER

Rolf Bøe

Det er tre forskjellige hovedtyper av meldinger. Først har vi alle kravmeldingene, både de som er krav for en runde og de som er krav til utgang. Når en kravmelding avgis, forteller spilleren at han i allfall har minimum for denne kravmeldingen, men han kan også godt ha en god del tilleggstyrke, som han først forteller om i senere melderunder.

Den andre typen av meldinger er de nøytrale meldingene, hvor spilleren også godt kan ha litt tilleggstyrke, men ikke så meget at han kan forlange at makker skal holde meldingen åpen. Et typisk eksempel på en nøytral melding er åpningsmeldingen på et trekk i farge.

Den tredje typen av meldinger er de begrensede meldingene, som viser håndens fulle styrke med en gang, og deretter overlater til makker å ta det videre initiativet. En begrenset melding behøver ikke å vise *liten* styrke — hånden kan ofte være meget sterk — men den forteller at *hele håndens styrke* er vist i denne meldingen.

Når en spiller har avgitt en slik begrenset melding (limit-melding, som det heter på engelsk) må han etterpå ikke ta noe initiativ for å komme høyere. Han har vist hva han har å fare med, og det får bli makkers sak å bestemme kontrakten. Men du verden hvor ofte det syndes mot denne regelen.

Den mest typiske begrensede meldingen er en åpningsmelding i grand, etter praktisk talt alle systemer. (Vi ser da bort fra åpning med en grand i Vienna, som tvert imot er en kravmelding). Nå en spiller avgir en slik begrenset grandmelding har han vist sin styrke fullt ut, det må han huske på. Det spiller ingen rolle hva slags grandåpning man bruker, så lenge makker er klar over styrken. Derfor må makker ta avgjørelsen og bestemme om utgang skal meldes. Et eksempel:

1 gr — 2 ♠

Hvis vi ikke bruker Culbertson 1949, som ikke har fått noen særlig god mottagelse her hjemme, er to spar en svak melding, som viser at svarhånden ikke tror særlig på utgang. Åpneren har dog lov til å gjøre et forsøk til, hvis

han har absolutt maksimum (4 HS med den svake granden, 4½ eller mer med den sterke). I så fall kan han *invitere* til utgang ved å melde to grand, eventuelt tre spar. Men hvis svarhånden ikke tar imot invitasjonen, men bøyer av med en ny svakhetsmelding, er det åpnerens simple plikt å gi seg uten videre forsøk. Hvis meldingen fortsetter:

1 gr — 2 ♠
2 gr — 3 ♦

så har åpneren ingenting annet å gjøre enn å passe, eventuelt preferere til tre spar. Og hvis meldingene går:

1 gr — 2 ♠
2 gr — 3 ♠

så er det nesten skuddpremie på den åpneren som løfter til utgang.

Av dette følger også at en melder som har åpnet med grand aldri skal invitere til slem. Hvis meldingene går:

2 gr — 3 ♦
4 gr

så er det skuddpremie igjen. To grand som åpning viser omtrent 5½ honnørstikk, men disse honnørstikkene har åpneren allerede fortalt om en gang. Svarhånden har derimot bare fortalt at han *minst* har det halve honnørstikket som fyller ut så meget at utgang bør spilles, men om han har noe tillegg eller ikke er det foreløbig ikke opplyst om. Derfor er svarhånden den eneste som kan bedømme de to hendenes samlede styrke, og han alene kan avgjøre om det skal meldes videre etter at utgang er rådd.

De begrensede meldingene virker imidlertid mange andre steder enn ved grandåpning. Og et sted hvor de ofte blir galt brukt er hos en svarhånd som har passet først. La oss si De sitter med:

♠ E-kn-8-6-4 ♥ K-kn-9 ♦ 9-3-2 ♣ D-4

De har gitt, og passer. Nestemann passer også, og Deres makker åpner med en kløver. Nå er det helt korrekt av Dem å melde to spar, for å fortelle

om at De nesten har åpning. Men dermed har De også fortalt Deres historie, og videre meldinger må skje for åpnerens regning. Hvis han kommer igjen med tre kløver, altså gjentar sin farge på laveste trin, så har De ingenting annet å gjøre enn å passe. Deres makker har fortalt Dem at han ikke er interessert i utgang, på tross av at han har hørt Deres nyheter. Hvis De melder videre likevel betyr det ikke bare at De melder på styrke som han enda ikke har vist, De melder til og med på styrke som han har vist han ikke har!

En annen situasjon:

♠ E-D-4 ♥ K-7-5 ♦ D-8-2 ♣ kn-10-7-3

Det er all right at De melder to grand hvis De har passet først og makker åpner i en eller annen farge, la oss for eksempel si hjerter. Men hvis makker nå fortsetter med tre hjerter så har De bare en eneste melding til disposisjon, nemlig pass. De er den samme historien som går igjen, De har berettet om nesten åpning, jevn fordeling, hvorav igjen følger tilpassning til hjerter, og Deres makker forteller ved sin neste melding at det ikke hjelper. Når De ikke kunne åpne, tror han ikke på noen utgang.

Men hvis det skal meldes slik må selvfølgelig også Deres makker være med. Han må gå rett i utgang hvis han har noen tilleggstyrke. La oss si han sitter med:

♠ K-4 ♥ E-D-kn-8-5 ♦ E-K-7-3 ♣ 9-2

Han må ikke stanse meldingene ved bare å melde tre hjerter, han må hoppe rett i fire. Men hvor mange er det ikke som bare sier tre hjerter, og etterpå mumler noe om at "jeg trodde ikke du ville stanse meldingene". Hvorfor skal ikke svarhånden gjøre det. Hvordan skal han vite at åpneren har den ovenfor nevnte hånden, istedenfor

♠ 8-4 ♥ E-D-kn-8-5 ♦ E-10-7-3 ♣ 9-2

Hvordan vil De unngå å komme i utgang her, hvis ikke tre hjerter skal bety "hold kjæft makker".

Vise ruterfargen på tretrinnet med den første hånden, sier De? Hvorfor? Har ikke meldingene allerede fortalt at det er utgang i kortene, og at makker har tilpassning til hjerter? Vet De ikke allerede at det skal spilles fire hjerter og ingenting annet? Vel, man da må De også forstå at enhver annen

melding enn en direkte fire hjerter gir motparten unødige opplysninger, som de kan trekke nytte av under spillet. Det er ingen andre som har bruk for denne opplysningen. Deres makker blir blindemann, og De ser selv Deres egne kort.

La oss ta en annen situasjon:

1 ♣ — 1 ♠
3 ♣

Tre spar er en begrenset melding. Den viser stor styrke, men den viser samtidig at De ikke er sterk nok til å melde fire spar. Tre spar er ikke krav, derfor er det glade vanvidd i denne situasjon å gi makker adgang til å stanse før utgang, hvis De tror at utgang kan vinnes selv om makker har minimum for sin første melding. I så fall får De melde fire spar direkte, eller komme med en hoppmelding i ny farge, eller finne på noe annet som gjør at makker ikke kan stanse.

Vi fortsetter med den samme meldeserien:

1 ♣ — 1 ♠
3 ♣ — 4 ♠
4 gr

Det spiller ingen rolle hva åpneren har for noe, hans meldeserie er i alle tilfelle gal. Den kan selvfølgelig føre til riktig kontrakt, men i så fall har han tur. Først forteller han ved sin tre spar at han ikke kan garantere utgang hvis ikke makker har tilleggstyrke, og når makker kanskje tøyer seg på å hev for å løfte til utgang, finner åpneren plutselig ut at hånden er sterk nok til å prøve en slem.

Slik som det meldes her blir det umulig å stanse meldingene i fire spar. Kontrakten kommer enten til å gå i en delkontrakt — tre spar — eller den kommer til å gå i fem eller seks.

Etter tre spar har åpneren vist hva han har, og det blir svarhånden som får ta videre initiativ. En annen sak er at han kan ta åpneren med på råd ved et slemforsøk, ved å spørre om han virkelig har vist hver smitt og smule han har, eller om det finnes antydningen av tilleggsv verdier. Meldingene kan for eksempel gå:

1 ♣ — 1 ♠
3 ♠ — 4 ♦
4 ♥ — 5 ♠

Dette kan ikke bety annet enn at svarhånden tigger og ber sin makker

gå i slem hvis han ikke allerede har dårlig samvittighet for at han har meldt tre spar. Det er klart at svarhånden ser at de nødvendige kontrollen er til stede, han har avgitt en spørremelding og har fått positivt svar, som viser et ess. Han må derfor ha to ess selv, ellers kan det ikke være noen idé å oppfordre til slem.

Man skal også huske på at en begrenset melding er en begrenset melding, likegyldig hvor stor styrke den viser. La oss si meldingene går:

1 ♠ — 3 gr

Her viser svarhånden masser av fine kort, men han viser samtidig at han ikke har noe mer enn den flotte samlingen han allerede har berettet om. Derfor må han ikke ta noe initiativ til slem etterpå, men overlate det til sin makker. Hvis åpneren fortsetter med fire spar, så betyr det at det skal spilles fire spar og ingenting annet. Fire spar er en direkte stoppmelding. Åpneren kan ha noe i retning av:

♠ E-kn-8-5-3 ♥ K-D-6 ♦ D-4 ♣ 10-7-3

Med mer bør han absolutt prøve en slem.

Når man først en gang har avgitt en begrenset melding, kan man senere melde ganske kraftig — hvis situasjonen skulle tilsi det — uten at makker får et galt bilde av styrken.

1 ♠ — 1 gr
2 ♥ — 3 ♦

Tre ruter viser slett ikke at svarhånden plutselig har fått en hel haug med fine kort. Tvert imot er det en advarselmelding, som forteller at svarhånden kan ta en del stikk med ruter som trumf, men forøvrig ikke har noen verdi i det hele tatt. Svarhånden ber simpelt hen tynt om å få spille tre ruter og ingenting annet. Han kan ha:

♠ 5 ♥ 8-4 ♦ E-kn-8-6-4-2 ♣ kn-8-6-3

Det er dog en enkelte situasjon som gjør at en spiller som først har avgitt en begrenset melding kan komme kraftig igjen etterpå, og det er hvis makkers neste melding styrker hånden kollossalt. La oss for eksempel si De har:

♠ D-5 ♥ D-10-8-6-4 ♦ 7 ♣ kn-10-8-5-3

Makker åpner med to spar, og De har selvfølgelig ingenting annet å gjøre enn å melde to grand. Men så kommer makker igjen med tre hjerter, og nå får De plutselig en helt annen oppfatning av Deres hånds styrke. De har en dame i makkers først meldte farge, De har damen femte til ham i trumf, og De har en singleton i ruter. Alt i alt har De masser av styrke som Deres makker ikke drømmer om. Hvis De bare løfter til fire hjerter, vil han kanskje tro De har noe i denne retningen.

♠ D-5 ♥ D-8-5-3 ♦ D-7-4 ♣ 8-7-5-3

Noe mer har han slett ikke lov til å vente, tvert imot kan De være meget dårligere.

Derfor må De finne på noe kraftigere for å berette om de glade nyhetene at Deres hånd er vokset så kollossalt i styrke. Den beste meldingen er en hoppmelding til fem hjerter.

Denne meldingen kan selvfølgelig ikke bety annet enn at De har fordelingsverdier som gjør at De tror det er muligheter for slem når makker har kunnet åpne med to. At De ikke har noen nevneverdig honnørstyrke har De allerede fortalt om, så meldingen kan ikke misforstås.

Men bortsett fra denne unntagelsen er kjennetegnet på en begrenset melding at man har vist alt hva man har. Derfor må man heller ikke gripe aktivt inn i det videre meldingsforløpet, men overlatt initiativet til makker. Han er den eneste som har full oversikt over trossene, derfor kan han best avgjøre hvor høyt man skal gå.

Med en liten omskrivning kan man si at i samme øyeblikk en spiller har avgitt en begrenset melding, blir det heist et skiltet rødt stoppskilt foran ham, og på det skiltet står det:

— Nå når du ikke har mer å si, så si det ikke i dette spillet.

Gratis stikk

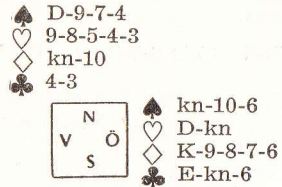
Vær alltid meget mistenksom når en god motstander prøver å prakke på Dem gratis stikk. Som regel har han en mening med det, og hvis De tar stikket erfarer De ofte senere at det bli et kostbart stikk.

Når logikken feirer triumfer

H. W. Filarski

I dag har jeg ett par gode spill som forekom i Holland i forrige måned.

I det første spillet spilte Cats tre grand. Motstanderne hørte ikke til de aller beste, men det er spørsmål om ikke hvem som helst hadde latt seg lure. De kan jo prøve selv.

Meldingene gikk:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♣	pass	1 ♥	2 ♦
3 gr	pass	pass	pass

Vest begynte med ruter tre, bordets tier kom på, Øst bidro med kongen, og Syds ess tok stikket. Syd fortsatte med kløver to, Vest stakk med femmeren, bordet la selvfølgelig liten, og Øst fikk for sekseren. Øst fortsatte med ruter syv, Syd la fireren, Vest toeren og bordets knekt tok stikket.

Det var alt sammen. Nå spør jeg, om Østs spill har vært godt, og i tilfelle svaret blir nei, hvilken feil han har gjort. Se et øyeblikk på spørsmålet.

Ferdig? La oss da begynne med Østs ruterutspill i det tredje stikket.

Vests utspill er sannsynligvis fra 3-2, fordi:

a) det er helt usannsynlig at Syd har ruter E-D-5-4-2. Han åpnet meldingene med en kløver. Med fem ruter og fem kløver skulle han ha åpnet med en ruter. Med seks kløver og fem ruter er det utenkelig at han ikke kan finne noen bedre melding enn tre grand i annen melderunde.

b) det er usannsynlig at Syd bare har esset og et par småkort i ruter. I så fall vil det være helt uforsvarlig å melde tre grand, spesielt fordi Øst kan se at Syds kløverfarge ikke er særlig sterk.

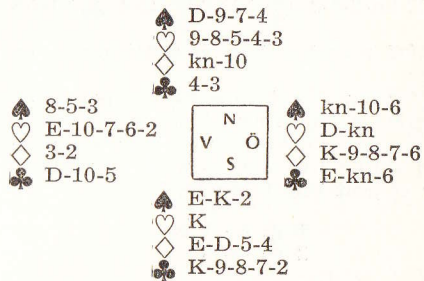
Øst kan være ganske sikker på at Syd har E-D-5-4 i ruter, sannsynligvis en femkortfarge i kløver, og derfor fire kort tilsammen i de to edle fargene. Syd har ganske sikkert dobbelt stopper i spar — sammen med makker, så i den

fargen er det ikke meget å hente. Hvis Vest fortsetter med sin ruterfarge, som han gjorde, har Syd fremdeles dobbelt stopper i fargen, og *han rekker sikkert å godspille sin kløverfarge.*

Derfor skal Øst skifte til hjerter i det tredje stikket. Men hvis Vest har noen honnør i fargen — og det er meget sannsynlig — vil Østs dame og knekt blokere. Øst vet dessuten at det ikke er nok til bet med to stikk i hjerter og to i kløver. Øst må prøve å få tre stikk i hjerter pluss de to kløverstikkene. Det tredje hjerterstikket kan man ikke få medmindre Vest har en innkost, og Syds kløverbehandling gjør det meget sannsynlig at denne innkosten ligger i kløver.

Følgelig skal Øst heller ikke ta det andre stikket med kløver seks, *men med kløver ess!*

Hele fordelingen var:

Med åpne kort er det slett ikke vanskelig å se betevarianten. Etter å ha fått for kløveress i det andre stikket skifter Øst til hjerterdamen. Øst—Vest får to hjerterstikk med en gang, og det tredje kan Vest ta etter at Syd har måttet sette ham inn på kløverdamen. Nord—Syd kan bare få åtte stikk uten å godspille kløverne.

Ethvert annet spill enn kløveress i det andre og hjerterdamen i det tredje stikket gir motparten kontrakten.

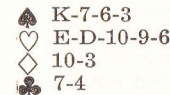
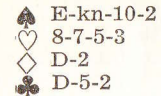
Bridgelitteraturen har mange eksempler på "høyt i annen hånd", men det er ikke så ofte man prater om "høyt i siste hånd".

Det andre spillet jeg har vil jeg gjerne gi mottoet: "Elskede hvor er du?"

Spillet forekom i en lagkamp, og ved det ene bordet fikk Nord—Syd kontrak-

ten, mens Øst—Vest førte spillet ved det andre. Begge spillerne hadde vanskeligheter med å finne en dames plaserings. Men begge fant henne, ikke ved å rope på henne med ved hjelp av logisk resonnement.

Ved det første bordet ble det meldt:

Øst	Syd	Vest	Nord
1 ♦	1 ♥	2 ♦	pass
pass	2 ♣	3 ♦	3 ♥
pass	pass	pass	

Nord burde selvfølgelig ha meldt to hjerter i første melderunde istedenfor å passe, men da spillet forekom ble det meldt på denne måten.

Vest begynte med ruter fem. Øst tok for esset og kongen i fargen, Vest la toeren andre gangen. Deretter skiftet Øst til hjerter fire, Syd knep med damen, som holdt. Når Syd deretter fortsatte med hjerteresset falt både kongen og knekten. Nå spilte Syd kløver fire opp mot bordet, Vest satte i kongen og Øst ga styrke med knekten. Dette gjorde at Vest fortsatte fargen, og Øst fikk for nieren. Han spilte mer kløver, og Syd stjal med hjerter ti.

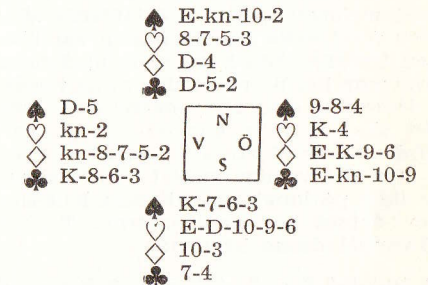
Hittil er alt gått etter opptrukne linjer. Vest viste en femkortfarge i ruter i det andre stikket, og Øst var derfor tvunget til å skifte farge. Syds finesse med hjerterdamen var riktig, og det er også helt korrekt at han etter å ha trumfet ut fortsetter med kløver. Motstanderne kan kanskje finne på å spille spar. Østs signal i kløver var imidlertid alt for tydelig til at Vest skulle komme på slike tanker, og Syd var nødt til å stjele den tredje kløveren.

Nå sitter Syd og lurer på hvem som har spardamen. Hvor er hun? Vet De det?

Svaret på spørsmålet må være at Vest bør ha fem ruter, fire kløver og to hjerter. Alså har han to spar, mens Øst har tre. Rent matematisk er derfor sjansen at Øst har spardamen så stor som tre mot to.

Matematikerne er dyktige bridgespillere, men ikke de aller beste. De beste kommer nemlig til en annen løsning. Deres utregning er nøyaktig den samme, nemlig at Øst har tre spar, to hjerter: fire ruter og fire kløver. Men Øst har allerede vist hjerterkongen, esset og kongen i ruter, og ess, knekt og tier i kløver. Det gir omtrent fire honnørstikk. Hvis han også har spardamen tredje, ville han da ha passet på makkers ruter? Aldri i livet! Han ville i det minste ha meldt to grand. Det gjorde han imidlertid ikke, han passet, og den dyktige spilleren vet at selv om Vest har bare to spar, og Øst tre, er det større sjanse til å finne spardamen hos Vest.

Kortfordelingen var:

Ved det andre bordet var det større kamp om kontrakten:

Øst	Syd	Vest	Nord
1 ♦	1 ♥	2 ♦	2 ♥
3 ♣	pass	3 ♦	3 ♥
4 ♦	pass	pass	pass

Da Nord hjalp til med hjerter startet Syd med hjerteresset. Det var selvfølgelig et uheldig utspill, men den aggressive Øst hadde faktisk regnet med dette utspillet. Han kom inn på hjerterkongen i det andre stikket, og så spilte han to runder trumf. Akkurat som motstanderne ved det andre bordet prøvde han å få motparten til å spille den ømtålelige fargen — her kløver — og derfor satte han dem inn i spar, en farge hvor han umulig kunne unngå å tape stikk. Han spilte en spar mot bordets dame. Syd tok med kongen, og Nord signalerte fortsettelse med knekten også her. Syd fortsatte følgelig i spar, Nord fikk for tieren og spilte esset, som tvang Øst til å stjele.

Øst hadde nå det samme problemet som Syd ved det andre bordet. Han kan ved hjelp av meldingene plasere farge- lengdene helt nøyaktig. Han vet at Syd

Valg av åpningsfarge

Egil Wang

— Hva er det for noe toys Wang kommer med nå da? vil kanskje enkelte spørre om. — Valget av åpningsfarge er da ganske lett, og ingenting å skrive om. Det står på noen av de første sidene i hver eneste lærebok.

Ja. Delvis.

Det står at hovedregelen er den lengste fargen, hvis man har meldbare farger av forskjellig lengde, og den høyeste fargen hvis man har like lange farger. Så kommer unntagelsene. Med bare firekortfarger skal man åpne med en kløverfarge, hvis man har, og med meldbar spar- og ruterfarge skal man foretrekke spar hvis man har normal trumfstøtte i hjerter, og med ruter hvis man har normal trumfstøtte i spar.

Dessuten står noe om reverse, men det skal vi ikke komme inn på her, fordi det er et stridens eple.

Men det vanlige stoffet i lærebøkene er ikke på langt nær alt som kan sies om valget av åpningsfarge. Ta for eksempel denne hånden:

♠ 10-7-5-3-2 ♥ 9 ♦ E-K-4 ♣ K-D-10-6

Hva åpner De med?

Ifølge hovedregelen skal det åpnes med en spar, men det er sannelig ikke morsomt hvis makker skulle svare to hjerter. Hva gjør De da? Gjenta en sparfarge på fem kort med bare tieren i spissen er ikke morsomt. De kan ikke melde to grand. De har for liten honorstyrke og dessuten bare singelton i makkers farge. Og tre kløver har De vel ingen lyst til å melde med en minimums åpning.

Men hvis De åpner med en kløver er det ikke noe galt som kan skje. Hva

sannsynligvis har fire spar, fem hjerter, to ruter og to kløver. Syd har altså to kløver, og Nord tre. Men både Nord og Syds hender er så relativt svake at det ikke er mulig å si med sikkerhet hvem som har kløver dame.

Når den gode spilleren har funnet ut dette faller han tilbake på den matematiske linjen. Det eneste han vet med sikkerhet er at Nord har flest kløvere.

Øst knep derfor kløverdamen gjennom Nord, og det viste seg å være riktig.

makker enn finner på å melde har De Deres trygt på det tørre. De reagerer kanskje kraftig mot å begynne med en slett firekortfarge framfor en edel femkortfarge, men den er nå heller ikke særlig meget tess den femkortfargen. Det er *det* som er det avgjørende, femkortfargen er ikke gjenmeldbar, og ikke stort bedre som trumf enn kløverfargen.

Problemet med femkortfarger både i kløver og spar er heller ikke endelig utdebattert. Den nåværende teorien sier De skal åpne med en spar, men det er mange som foretrekker kløveråpning. Engelskmennene åpner med en kløver alle sammen, og hjemme hos oss har flere den samme oppfatningen. Den første som lanserte idéen her hjemme var visst Ivar Dæhlin.

Fordelen ved å åpne med kløver er at De får en større sjanse til å få vist begge fargene på et lavt nivå.

♠ E-10-9-7-5 ♥ 9-6 ♦ 8 ♣ E-D-8-4-2

Hvis De åpner med en spar, og makker kommer igjen med to hjerter eller to ruter, får De aldri vist kløverfargen. Men hvis De åpner med en kløver går meldingene:

1 ♣ — 1 ♥ (1 ♦)
1 ♠ — 1 gr
2 ♠

Nå har De til og med vist fem kort i begge fargene. Riktignok sier teorien at dette meldingsforløpet skal vise seks kløver og fem spar, men det er jo bare å avtale med makker. To femkortfarger forekommer langt hyppigere enn en femkortfarge og en sekskortfarge. Dessuten er det et stort spørsmål om man når alt kommer til alt ikke følger hovedregelen ved å åpne med en kløver. For kløver er faktisk en høyere farge enn spar! Hvis vi tenker oss fargen i en ring, ser vi klart at den meldingen som kommer over en sparmelding faktisk er en kløvermelding. Riktignok på et trin mer, men det har ingenting å si.

Også med en sterk hånd lønner det seg å åpne med en kløver. Ta følgende meldingsforløp:

1 ♠ — 2 ♦
3 ♣

De har fått vist en sterk hånd, De har fått vist to meldbare farger, og De har fått vist at sparfargen er på fem kort. Med firekortfarge både i kløver og spar ville De ha åpnet med en kløver.

Men De har ikke fått vist hvor lang kløverfargen er. Det kan ha stor betydning hvis makker sitter med tre kort i fargen, for eksempel damens tredje. De kan ikke bebreide ham at han melder tre grand hvis han har hjerterhold. Så er det Dem. Passe, melde fire spar, eller fire kløver? (Ja jeg vet at jeg ikke har satt opp noe eksempel, men det spiller ingen rolle. Men De kan selvfølgelig få det:

♠ E-K-8-6-4 ♥ 8 ♦ 9-3 ♣ E-K-10-7-4

Den riktige meldingen er kanskje fire kløver, men det er slett ikke sikkert det er et heldig valg. Kanskje tre grand er til å legge opp, mens det er bet både i fire spar og fem kløver. Eller kanskje seks kløver ligger strødd, mens De stanser på tre grand.

Men se hva som skjer hvis De åpner med en kløver. De videre meldingene går:

1 ♣ — 1 ♦
2 ♠ — 3 ♦
3 ♠

De har fått vist styrken Deres. De har fått vist at begge farger er på fem kort (minst). De har ingenting mer å si. Det er opp til Deres makker å velge kontrakten, De har gitt ham et fullstendig bilde av Deres hånd.

Kombinasjonen hjerter og kløver kommer i en litt annen stilling, og den er det ikke så meget å prate om. Med to femkortfarger lønner det seg å starte med en hjerter.

♠ 8 ♥ E-10-8-6-4 ♦ 9-2 ♣ E-D-8-6-3

Hvis De åpner med en kløver kommer De i vanskeligheter både hvis makker skulle svare en spar og en grand. Men hvis De åpner med en hjerter er det bare en eneste melding — to ruter — som kan hindre Dem i å få vist den andre fargen Deres.

Men så kommer vi til kombinasjonen spar og ruter, og *den* er det adskillig å si om. La oss først ta den situasjonen hvor De har to firekortfarger. Teorien lærer oss at vi skal åpne med spar hvis vi har normal trumfstøtte i hjerter, og med ruter hvis vi har normal trumfstøtte i kløver.

♠ K-D-8-5 ♥ E-10-5 ♦ K-D-8-5 ♣ 9-4

Her åpner De med en spar, og etter makkers to hjerter løfter De til tre hjerter. Alle andre svar dekker De lett.

Hvis vi bytter om hjerterfargen og kløverfargen skal De av samme grunn åpne med en ruter. Etter to kløver høyner De til tre kløver. De passer på en grand og på to ruter, og ellers viser De sparfargen, eller støtter makker hvis han skulle melde spar.

Men hvis vi nå fjerner honnørene i sidefargen, og gjør de to meldbare fargene sterkere:

♠ E-D-7-5 ♥ 8-3-2 ♦ E-D-7-5 ♣ 9-2

Nå sier teorien ingen ting mer, og vi får prøve å hjelpe oss selv. Vi tar da sannsynlighetsberegningen til hjelp. Etter som det er elve kløver ute, mot bare ti hjerter, er det en tanke større sannsynlighet for at makker vil velge å svare i kløver. Altså åpner vi med en spar.

Men den dagen vi får disse kortene, og åpner med en spar, kommer makker selvfølgelig med to hjerter, og nå står vi der.

— Gid a' meg, sa Lillemor — hva skal vi gjøre nå?

De skal melde to spar. Jada, gjenta en firekortfarge. Det er ingen god melding, det skal jeg være enig med Dem i, men kan De finne noen som er bedre? Tre ruter er selvmord, det samme er to grand, og det er vel ingen som finner på å støtte makker?

Det er faktisk det beste De kan gjøre. Dette bringer oss på den tanken å åpne med den sterkeste fargen.

♠ K-10-8-5 ♥ 9-5-3 ♦ E-K-10-9 ♣ 8-2

Her bør De åpne med en ruter. Hvis makker skulle være vennelig nok til å svare to kløver, og alle makkere er vennelige slik, gjentar De ruterfargen. Og noen stor skade er ikke skjedd.

Men det er enda flere ting å tenke på. En av de viktigste er spørsmålet om De kan bruke to grand som gjen-

melding. Kan De det er det hele langt lettere:

♠ E-kn-8-5 ♥ 9-7-3 ♦ E-kn-9-3 ♣ E-4

Her åpner De med en spar igjen. Etter to kløver svarer De to ruter, men etter to hjerter fra makker kan De ganske rolig melde to grand.

Bytter vi hjerterne og kløverne, slik:

♠ E-kn-8-5 ♥ E-4 ♦ E-kn-9-3 ♣ 9-7-3

bør De av samme grunn åpne med en ruter, og komme igjen med to grand hvis makker skulle svare to kløver.

Og så er det kombinasjonen spar og ruter med en firekortfarge og en femkortfarge. Normalt er denne kombinasjonen ikke vanskelig å behandle. Vi åpner i femkortfargen, og kan i værste fall gjenta denne. Men hvis femkortfargen ikke er til å gjenta?

♠ 10-7-5-3-2 ♥ 8 ♦ E-kn-8-4 ♣ E-K-5

Hvis De åpner med en spar, og makker svarer to hjerter, har De selvfølgelig den utveien å gjenta sparfargen, men det er ikke morsomt å gjenta en farge på fem kort med bare tieren i spissen. Hvis det ikke er noe annet alternativ må De selvfølgelig likevel gjøre det, men det finnes et annet alternativ. Nemlig å åpne med en ruter. Situasjonen er faktisk den samme som med firekortfarge både i spar og ruter, fordi femkortfargen ikke er gjenmeldbar. På den samme måten lønner en sparåpning seg med:

♠ E-kn-8-4 ♥ E-K-5 ♦ 10-7-5-3-2 ♣ 8

Men med

♠ E-kn-8-4 ♥ 8 ♦ 10-7-5-3-2 ♣ E-K-5

lønner det seg å åpne med en ruter.

Med tre meldbare firekortfarger har vi alle hørt at vi skal åpne fargen under singeltonen. Normalt vil det også lønne seg, men det finnes enkelte unntagelser. Her er en av dem:

♠ K-D-10-5 ♥ E-D-9-2 ♦ 8 ♣ D-10-8-2

De har en svak åpningshånd, men sterke farger både i spar og hjerter. Derfor bør De åpne med en spar, og

late som om De bare har to meldbare farger. I neste omgang kommer De igjen med to hjerter. Fordelen er at De får vist begge de edle fargene Deres, noe De slett ikke er sikker på hvis De åpner med en kløver. Hvis makker svarer en ruter kan De få vist en av dem, men hvis han svarer en grand får De ikke vist noen.

Men det er helt annerledes hvis De har en sterk åpning.

♠ E-D-9-8 ♥ E-K-9-8 ♦ 6 ♣ E-D-7-5

Hvor lett kan De ikke risikere pass fra makker når De åpner med en spar? Så blir det pass rundt, og makker legger opp:

♠ 7-5 ♥ D-10-7-6-4 ♦ 10-8-7 ♣ kn-10-6

Fire hjerter er til å legge opp, mens De kanskje går bet i en spar. Fortærende, hva?

Når De er så sterk at De er redd det kan være utgang i kortene selv om makker må passe på Deres enmelding, bør De åpne lavest mulig for å gi ham adgang til å melde på lavest mulig trin (bortsett fra at De kanskje finner en kravmelding eller en halvkravmelding). Derfor bør De i eksemplet ovenfor åpne med en kløver. Så svarer makker en hjerter, og alt er i orden.

Den samme situasjonen har vi her:

♠ E-D-9-8 ♥ E-K-9-8 ♦ E-D-7-5 ♣ 6

De er faktisk for sterk til å åpne med en spar. Derfor bør De begynne med en ruter, og Deres makker har fått alle de sjanser De kan gi ham til å ytre seg.

Som en avslutning kan De prøve Dem på dette spillet:

♠ 10 7 5 4 ♥ D-10-8-3 ♦ E-kn-5 ♣ E-D

Hva vil De åpne med? Ja, det er ikke lett å si. Jeg laget en gang en "gallup" på dette spørsmålet, og fikk svar i alle mulige farger på et-trinet. Det ble stemt for sparåpning, hjerter åpning, ruteråpning og kløveråpning. Noen ville til og med åpne med en grand, og så var det en som ikke kunne forstå at noen ville åpne med disse fillekortene.

Hvilket beviser at spørsmålet om valg av åpningsfarge ikke er så lett som det ser ut til.

Småprat

Einar Werner

I forrige nummer skrev jeg en liten artikkel om gamle bridgeminne. Det ser ut som om de fleste har likt artikkelen — men mine lagkamerater fra dengang murrer, så jeg får tydelig foreta en slags taktisk retrett først, og deretter igjen angripe førkrigsbriden etter at jeg har bygget opp mine posisjoner. Den første av disse angriperne var Ivar Andersson, som hadde litt å si om dette spillet.

♠ E-K-D-kn
♥ E-D-kn-4
♦ D-kn
♣ 8-6-5

♠ 9
♥ K-9-7-5-3
♦ K-5-4-3
♣ K-D-kn

♠ 8-5-4-3
♥ 10-8-6-2
♦ 10-8-7-6
♣ 10

♠ 10-7-6-2
♥ —
♦ E-9-2
♣ E-9-7-4-3-2

De meldingene jeg gjenga, i overenstemmelse med dr. Sterns bok "E. B. L. Championship 1934" var:

	Nord	Syd
	Andersson	Werner
	1 ♠	2 ♠
	4 gr	5 gr
	6 ♠	pass

Resultat to betes. Men nå sier Ivar Andersson: — Det står feil i dr. Sterns bok. Du meldte tre spar og ikke to.

Jeg bøyer meg for Ivar Anderssons humkummelse. Den er fantastisk og slår så vidt jeg vet aldri feil. Ivar var i begynnelsen av tredveårene vår desidert beste spiller. Ennå i 1938 var han ved EM i Oslo av god landslagsklasse. Når han da sluttet som aktiv spiller fortsatte han sin bridge som en av verdens fremste eksperter på problemspill, og har satt en elegant rekord gjennom å gi ut en "bestseller" i selveste U. S. A. "Sure tricks by Ivar Andersson". Når Ivar sier at jeg meldte tre spar så er det slik! Kompassnålen for den feilmeldte slemmen peker ikke lenger mot Nord, men mot Syd.

Det siste spillet i min artikkel var følgende:

♠ E-K-D-kn-6
♥ E
♦ E-kn-9-8-2
♣ 8-6

♠ 10-9-8-4
♥ kn-7-2
♦ 7-5-4-3
♣ 9-4

♠ 2
♥ D-10-9-5-4-3
♦ D
♣ D-kn-10-7-3

♠ 7-5-3
♥ K-8-6
♦ K-10-6
♣ E-K-5-2

Syd ga, og Kock satt Vest. Syd åpnet med en grand — hvilket smell blir det ikke om makker er blank, og motparten straffedobler, men slik meldte man på den tiden!*) Siden bløffet Kock motstanderne bort fra slem ved å doble opplysende. Omtrent i samme situasjon kom svenskene ved det andre bordet, men de lot seg ikke bløffe. Alle var i sonen, og meldingene gikk:

	Øst	Syd	Vest	Nord
	W. Goudsmit	E. Goudsmit	S. Wennberg	Andersson
	pass	pass	pass	1 ♠
	D	RD	1 gr	3 ♦
	3 ♥	D	pass	3 ♠
	pass	4 gr	pass	5 gr
	pass	6 gr	pass	7 ♠

Nå må jeg dessværre innrømme at jeg har glemt deler av Culbertsons system 1934, eller rettere sagt 1933, da "Blue Book" kom ut i et nytt opplag. Ifølge et bleknet eksemplar, som jeg har i bokhyllen, skal en spiller for å melde fire grand ha enten tre ess eller to ess og en konge i en av de farger som den ene siden har meldt. Nåja, som man ser hadde ikke Seth Wennberg dette, men tydeligvis var han og Ivar enige om at det ikke var noen mangel på ess og konger. Det var bra gjort å melde syv med datidens konvensjoner — eller var det lettere? Moderne spørremeldingsentusiaster hadde vel funnet ut at ruterdamen var vekk, og hadde vel ikke turt ta det avgjørende spranget.

*) Engelskmennene bruker slike grander ennå, utenfor faresonen, og vil ha oss andre med på at det er riktig også. Red.

Min gamle venn Putte Kock har også meddelt sitt misnøye. — Du kan vel ikke mene at Norden har hundre lag som hadde kunnet vinne i Wien i 1934?

Nåja, det var unektelig noe i overkant. Er det ikke Runeberg — ikke den fine landslagsspilleren i bridge men en av hans forfedre — som skriver: "Mycket presterades ej, men hälften prutades genast". Jeg er enda flottere og går ned til mitt absolutt siste bud — 20 % av det opprinnelige: Vi har i Norden minst 20 lag av årgang 1949, som med rimelig tur skulle ha vunnet Europamesterskapet i Wien 1934.

Det er alltid vanskelig å jevnføre gamle tiders konkurransestjerner med våre dagers, iallfall der hvor man ikke kan bruke målebånd eller kronometer, og med siffer avgjøre diskusjonen. Et eksempel: I Stockholmsklubben AIK var det omkring 1910 en back som het "Todde" Malm. Han er nå gammel og legendarisk, fylte 60 år og ble intervjuet ihøst. Jeg husker ham vel fra tiden omkring 1910 — han var en helt i alle gutters øyne, og spesielt i mine, som hadde æren å være klassekamerat med hans tolvårige søstersønn Acek. Mest på grunn av sin store onkel, men også fordi han var den eneste som hadde riktige fotballstøvler, var Acek noe av en sekundærhelt og selvfølgelig kaptein på vårt klasselag. Men selv solen har sine flekker, og ifølge ekspertene i vår klasse hadde Todde et flott tilslag på ballen, men han var noe sen når han ble passert, og fikk vanskeligheter med å komme ned i forsvaret igjen.

Nå skriver Todde i et intervju ved sin sekstiårsdag at han anser at datidens spillere med litt trening skulle komme i samme klasse som de nåværende, og at "Iffa" Svensson, den daværende senteren i AIK, er Sveriges beste spiller gjennom tidene. Jeg tror det ikke! 8—0 tipper jeg for vårt landslag av idag mot landslaget fra dengangen.

Nei, en stoppeklokke er bedre. Når jeg i 1912, elve år gammel, så Kohlemainen slå Bouin i finalen i 5000 meter i Stockholm, var jeg fullt klar over at en løper som Kohlemainen fikk jeg aldri se mer. Kohlemainen løp distansen på 14,36,6. Omtrent 30 år senere så jeg Gunder Hägg løpe den samme distansen 38 sekunder hurtigere, hvilket betyr at Hannes Kohlemainen skulle bli utklasset med omtrent en halv runde! Og hva er for eksempel Nurmis tider nå,

tross hans rasjonelle trening? I hvert fall hadde vi i olympiaåret et halvt dusin ungdommer som skulle ha slått "løpernes konge" i hans paradegren 1500 meter.

Den strategiske retretten er nå klar. Mine skanser er oppbygget og jeg går til angrep for den moderne bridgens overlegenhet ovenfor den gamle. Vår bridge er ganske ung som konkurransegren, men utviklingen har vært lavineartet. At meldingsteknikken er gått framover er en ting som vi vel neppe behøver å diskutere. Men spilleføringen har også gjort det. Hva visste for eksempel Putte Kock og jeg selv i 1934 om forsvarsspill, mer enn elveregelen og ekko ved utspill av ess og konge. Nå blokerer man bordets langfarge ved høy-lav, viser trumflengden *når det er nødvendig*, "Lavinthaler" når det skal skiftes etter stjeling og så videre, så man blir nesten trett i armene. Selve spillerens spill tror jeg også blir behersket langt bedre idag. Hva har man ikke i løpet av disse år lært om skvis, forpurring av skvis, eliminasjon og så videre i alle de bøker man har ployet gjennom? Nei, jeg pruter ikke på at 20 av Nordens lag skulle ha vunnet i Wien 1934. *Og at bridgen som alle andre konkurransegrenene nå er av langt høyere kvalitet enn når man tok de første vaklende stegene.*

Og så en liten parentes. Bridgen i 1934 var ikke den samme som i 1936. Da brøt Schneider og Jellinek gjennom, med Østerrikes "Wunderteam", og dette parets var vel det første europeiske paret som trenet virkelig rasjonelt. Men jeg tror at iallfall det engelske landslaget av idag har passert deres standard.

Culbertson skal vi ikke snakke om. Skulle vi møte ham nå — i 1937 form, var det nok i sikker forvisning om at "den karen slår vi sikkert". Den følelsen har sikkert Culbertson også selv, om han ikke tenker på Europa. Han risikerer nok ikke lenger sitt navn i USA mot de moderne spillerne, hvilket er talende nok for denne bridgens fremste forretningsmann.

Da jeg har kalt denne artikkelen for småprat, slutter jeg med å fortelle en historie fra våre dagers turneringsbridge. Den har ikke noe nevneverdig

Unge Hansen

Rolf Bøe

Unge Hansens klubb hadde meldt seg på i en større privat lagturnering, hvor det var utslagsrunder helt frem til finalen. De var på en eller annen mystisk måte kommet gjennom alle utslagsrundene, og det var bare en mening i laget om grunnen til dette. Det var unge Hansens fenomenale spill — som mange ganger så så idiotisk ut, men som når det kom til stykket viste seg å feire store triumfer.

En ting var lagkameratene også klar over, og det var at unge Hansen hadde tur, men det forringer jo ikke en prestasjon. Som den gangen i semifinalen, hvor han hadde fått en sjanse til å bete en egentlig opplagt kontrakt på tre grand. Men unge Hansen hadde sovet — for en gangs skyld sa lagkameratene — og kontrakten var blitt vunnet. Hva kostet det? To europapoeng, for i det samme spillet hadde lagkameratene spilt en kløver redoblet og fått fem trekk. Det hadde vært en misforståelse hos motparten med hensyn til straffepass etter redobling.

Men nå sto finalen for tur, og motstanderne var vidt bekjent. Noe sterkere lag hadde de aldri møtt. Motstanderne var skyhøye favoritter, men unge Hansens lagkamerater gikk med et stille håp. Håpet var selvfølgelig unge Hansen selv. Det hadde han fått høre dagen lang i de siste ukene, og resultatet var selvfølgelig blitt at nervene hans var helt ødelagt. Men — det kan gjøres underverker ved hjelp av brom — og unge Hansen så ut til å være i storform da spillet begynte.

Starten var ikke bra. Motstanderne viste at deres renommé ikke var bygget

med denne artikkelen å gjøre, men den er iallfall på sin måte typisk for den moderne turneringsbridgen.

Situasjonen er at A er blitt spiller, og hans makker B legger opp kortene. A begår revoke, som etableres ifølge lovene. Replikkskiftet makkerne imellom er følgende:

A (strengt): Våkn opp B!

B (engstelig): Men jeg er jo blindemann?

A (enda strengere): Nettopp. Men derfor er det din feil når jeg begår revoke.

på sand, og høstet poeng i stor stil. Men så kom dette spillet:

♠ E-K	<table style="margin: auto;"> <tr><td>N</td></tr> <tr><td>V Ö</td></tr> <tr><td>S</td></tr> </table>	N	V Ö	S	♠ kn-9-5-4-2
N					
V Ö					
S					
♥ —	♥ D-7-6				
♦ D-kn-10-9-6-4	♦ E-K-2				
♣ 9-7-6-4-3	♣ K-kn				
<i>Unge Hansen</i>					
♠ 3		♠ 3			
♥ kn-10-4-3-2		♥ kn-10-4-3-2			
♦ 8		♦ 8			
♣ E-D-10-8-5-2		♣ E-D-10-8-5-2			

Motstanderne hadde halt seg helt opp i seks spar. Nord doblet med tordenrøst, og ventet bare på at unge Hansen skulle spille ut. Men han var ikke ferdig med meldingene enda. *Tenk om* motparten klarte sin kontrakt. Han kunne jo ikke se mer enn et sikkert stikk — kløveresset — og det måtte to stikk til for å bete. At Nord hadde doblet var gått fullstendig ut av unge Hansens bevissthet. Til slutt bestemte han seg for å stampe. Syv kløver. Og nå var det motparten som doblet med tordenrøst.

Nord tilkastet sin makker et morderisk blick, og denne krøp redd sammen. Nå hadde han sikkert gjort noe galt, *nå skulle det bli kjeft*. At han kunne finne på noe så dumt.

Og værre ble det når Vest hadde spilt ut hjerterkongen, og kortene kom på bordet. Unge Hansen så bare to kort, esset og kongen i spar. Motpartens sekser i spar kunne jo umulig gå hjem.

Nei, dette var det værste han hadde opplevet. Og hvis han ble kastet av laget etter dette spillet var det bare vel tilpass. Hva ville vel de andre guttene si nå, når han hadde ødelagt alt sammen på denne måten? Nå hadde han fått øye på den røde streken på kortmappen også, som markerte faresonen, og doblede betet i faresonen var ikke særlig morsomt.

Men han måtte spille videre. Det var ingen ting å gjøre ved det.

Hjerterkongen ble stjålet på bordet. Unge Hansen hadde ikke idé om hva han skulle fortsette med, men det kunne jo ikke være galt å trumfe. Alså liten

kløver fra bordet, Øst la knekten og unge Hansen knep. Den holdt, og han pustet lettet. En bet mindre ialfall. Han fortsatte med kløvereset, og motpartens trumf var ute. Men nå? Hva skulle det nå gjøres?

Unge Hansen bestemte seg til å spille to ganger spar, og få vekk ruter taperen sin. Deretter kom ruter damen fra bordet. Øst smalt i kongen — kanskje det var en ruter til hos Syd. Det var det ikke, og det var heldig for unge Hansen at kongen kom på, for ellers er det ikke sikkert han hadde hatt mot til å la ruter damen vandre.

Det neste var å foreta en hjerterstjeling, og når ruter knekten kom la Øst en liten. Unge Hansen hadde et vanskelig valg, men til slutt lot han den løpe. Og så var resten opplagt. Han kunne fange Østs andre ruterhonnør med trumf, og hadde en innkomst til på bordet til den godspilte rutereren.

Nord var allerede igang med lovprisningene — og det var ikke få pene ord han kom med. Samtidig som han breidde seg selv at han et øyeblikk virkelig hadde vært sint på unge Hansen fordi han hadde meldt syv kløver. Han — Nord — hadde jo ikke sett lenger enn til nesetippen. Han hadde vært sint fordi unge Hansen hadde satt fem hundre poeng på spill, og så viste det seg at han hadde tatt en sjanse for å tjene 2330 poeng. De var jo ikke kommet langt med de fem hundre, motpartens ledelse kunne ikke innhentes med slike småpoeng.

Ord kan ikke beskrive hva unge Hansen sa og tenkte da de tretten stikk var et faktum...

Men det så desværre ikke ut til å hjelpe stort, for da omgangen var omme viste det seg at motparten likevel ledet med 42—30. Det var ikke stort håp.

Men de hadde ikke regnet med unge Hansen. Allerede tidlig i annen omgang kom følgende spill:

♠ E-K-4	♠ D-9-7-6-5-3
♥ E-K-D-8	♥ kn
♦ D-7-4	♦ 10-6-2
♣ E-D-6	♣ K-9-2

♠ kn	♠ K-D-9-7-6-4-2
♥ 9-7-4	♥ —
♦ K-8-5	♦ K-D-kn-9-6
♣ 10-8-7-5-4-3	♣ 8

♠ kn-8-7-6-5	♠ —
♥ —	♥ E-K-D-kn-
♦ 10-8-4-2	♦ 10-8-4
♣ D-7-5-3	♣ E-3
	♣ E-K-kn-9

♠ E	♠ —
♥ 9-7-6-5-3-2	♥ E-K-D-kn-
♦ 7-5	♦ 10-8-4
♣ 10-6-4-2	♣ E-3
	♣ E-K-kn-9

♠ E-K-4	♠ D-9-7-6-5-3
♥ E-K-D-8	♥ kn
♦ D-7-4	♦ 10-6-2
♣ E-D-6	♣ K-9-2

♠ N	♠ —
♥ V	♥ E-K-D-kn-
♦ O	♦ 10-8-4
♣ S	♣ E-3
	♣ E-K-kn-9

♠ E	♠ —
♥ 9-7-6-5-3-2	♥ E-K-D-kn-
♦ 7-5	♦ 10-8-4
♣ 10-6-4-2	♣ E-3
	♣ E-K-kn-9

Unge Hansen

♠ 10-8-6
♥ 10-6-5-3-2
♦ E-kn-9-3
♣ kn

Unge Hansen

♠ E
♥ 9-7-6-5-3-2
♦ 7-5
♣ 10-6-4-2

Øst hadde påtatt seg å spille fire spar, og unge Hansen studerte på utspillet. Tilslutt bestemte han seg for ruter knekt. Det kunne hende han kunne lure motparten, men hvordan visste han ikke.

Men det hadde en heldig virkning. Bordet måtte på med damen, og Nord tok kongen. Han ga ruter tilbake, og i en fart karret unge Hansen til seg stikk for nieren og esset. Og så kom den fjerde rutereren...

Unge Hansen ble sittende stiv av forskrekkelse. Det var jo gått tolv ruterer før, altså måtte den siste rutereren være til dobbeltrenons. Og det var det værste han kunne gjøre, hadde han hørt.

Han fikk imidlertid ikke engang tid til å tenke den fryktelige tanken igjen, før lovprisningene kom, til hans store overraskelse. Nord hadde lagt i sin sparknekt på den trettede rutereren, og dermed hadde han tilkjempet seg et sparstikk også. Bet. Og da ivrige supporters hadde vært inne og tittet ved det andre bordet, og kom tilbake med beskjed at man der hadde spilt seks spar, og hadde klart kontrakten, til og med overstikk, etter å ha fått hjerterutspill, var det ikke måte på hyldest.

Stakkars unge Hansen var mer forvirret enn noen sinde. Her var han sikker på å ha gjort en stor tabbe, og så var det strålende, elegant spill. Ja mye mer, hvis han kunne tro sin makker Nord, som han alltid hadde en slik blind tillit til. Men hvorfor iallverden...?

Nå, han fikk ingen tid til å spekulere på dette, for neste spill var allerede på bordet. Og unge Hansen samlet poeng — i sin kjente stil, inntil siste spill kom.

Lagkameratene ved det andre bordet var som vanlig først ferdig, og kom for å se på. Et blikk på listen viste at det ikke var stort håp, motparten måtte betes i det siste spillet hvis det skulle bli seier. Kortene var:

Forbundsnytt

I forbundsstyrets møte lørdag 29. oktober ble følgende saker behandlet:

Norsk Bridgemagasin opphører øyeblikkelig å være forbundets offisielle organ. Grunnen er at redaktøren gjen-tagende ganger har brutt den foreliggende overenskomsten om at forbundstyret skal ha redaksjonelle rettigheter, det vil si adgang til å svare på angrep i samme nummer.

Den meldevariant Herseth har lansert under navnet "Oslo-systemets tvetydige ruteravslag" ble forbudt i Norsk Bridgeforbunds turneringer, under henvisning til de nye lovenes § 43.

Til Norgesmesterskapet for klubber er anmeldt 224 lag mot 203 lag ifjor.

De nye duplikatlovene er ferdig oversatt, men de må forsynes med de tillegg som norske forhold tilsier. Robberlovene blir trykket for seg, korrekturen foreligger allerede.

11 nye klubber ble tatt opp i forbundet.

Det ble vedtatt å innby til Nordisk Mesterskap i Oslo i 1951.

Våre utsendinger til et eventuelt møte til drøftelse av fortsettelsen av Nordisk får mandat til å stemme for at turneringen arrangeres annet hvert år.

Bridgens dag for redningsselskapet

Norsk Bridgeforbund har sendt ut følgende sirkulære:

Øst havnet i seks hjerter, og spares kom ut. Lagkameratene sukket. Seks hjerter kunne vinnes ved trumfkortning, og det så straks at Øst spilte på det, etter å ha oppdaget sitsen ved å slå hjerteress i det andre stikket. Han fortsatte med esset, kongen og knekten i kløver, og spilte deretter en kløver til bordets dame. Så kom en spar, og Øst stjal med hjerter ti.

Lagkameratene skulle til å vende seg bort. Slaget var tapt, for nå kunne ikke spillet betes lenger. Men hva iallverden var det som skjedde? La unge Hansen trumf på Østs tier?

Ja, unge Hansen hadde virkelig lagt trumf. Han ble blodrød i ansiktet med det samme, han hadde ikke sett at Øst stjal, og tenkte bare på å stjele selv. Nå var han ferdig. Nå skulle det bli kjeft.

Men han fikk ikke tid til å tenke den fryktelige tanken videre, for Øst fortsatte med ruteress og en ruter til. Nord

Norsk Selskap til Skibbrudnes Redning henvendte seg til forbundet med anmodning om assistanse til en turnering som skal holdes i Oslo fredag 25. november. I forbundsstyrets møte 29/10 var det samstemmighet om at såvel spillere som turneringsledere og andre burde stille seg til rådighet for Redningsselskapet ved denne anledning.

Senere er det innløpet et brev av 5/11 fra Redningsselskapet, som ber om at vi vil understøtte en henvendelse som gjøres til klubbene og kretsene rundt omkring i landet, med det formål å arrangere lignende tilstelninger. Forbundet vil derfor meddele klubbene at det står fritt for disse å la sine spillere og andre medlemmer delta i slike turneringer, og at forbundet med glede ser at man støtter opp om den gode sak.

Oslo, 9. november 1949

NORSK BRIDGEFORBUND

N. M. Nielsen
President

T. Zachariasen

Desværre kommer Bridgejournalen for sent ut til at vi kan få varslet om turneringen i Oslo, men vi tar det likevel inn i håp om å kunne få spredt sirkulæret til flest mulig spillere utover landet. Er det noen norsk institusjon man bør støtte så er det vel Redningsselskapet.

fikk stikket, og siden måtte unge Hansen få trumfstikk. Bet.

Unge Hansen pustet lettet. Det ble altså bet likevel, og da fikk han vel ikke høre så meget om at han hadde lagt trumf på Østs tier.

Men der tok han feil. Lagkameratene brøt ut i høye lovprisninger nettopp på grunn av den trumfen, og såsnart Nord ble klar over poenget sluttet han seg til koret han også.

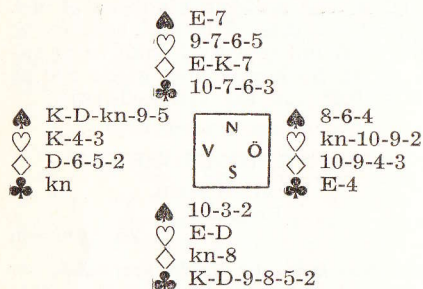
Unge Hansen ble sittende som lammet. Hva iallverden hadde han gjort for noe fint? Han turte jo ikke spørre heller, men etterhvert fikk han en tåket forståelse av at hvis han ikke hadde lagt trumf, ville han ha vært nødt til å stjele makkers ruterstikk, oå så hadde han måttet spille trumf fra seg selv, slik at motparten ville få kontrakten.

Nei, dette lå over unge Hansens forstand, og det var en forvirret ung herre som ble skjøvet foran lagkameratene da den flotte pokalen skulle hentes.

LITT OM SIGNALER

G. Hultin, Haugesund

Jeg har ved et par aneldninger lagt merke til at selv fremragende bridge-spillere av og til helt overser, eller iallfall ikke bruker de enkleste konvensjoner. Hva det kan komme av er jo ikke godt å vite, men jeg har tenkt meg at det er så opptatt av å løse de vanskeligere oppgavene at de helt overser de letteste. Som eksempel på dette skal jeg nevne et par spill. Det første spillet er hentet fra kampen mellom Sverige og Island i årets EM, og ser slik ut:

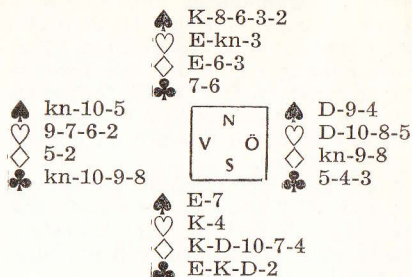

Island satt Nord—Syd, og meldingene gikk:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♣	1 ♠	2 ♦	pass
3 ♣	pass	3 ♠	pass
4 ♣	pass	5 ♣	pass
pas	pass		

Kock (Vest) spilte ut sparkongen, som ble stukket med esset på bordet. Nord trakk så liten kløver, Øst (Werner) la liten, og Syd fikk for damen. Knekten falt fra Vest. Nå fulgte tre runder ruter, og Syd tok den siste med trumf, hvoretter han satte Vest inn på spar. Og dermed er vi ved sakens kjerner. Hvis Øst har spilt korrekt, skulle han ha lagt spar fire på det første og spar seks på det andre sparspillet, hva han også sannsynligvis har gjort. Men dermed har han også fortalt sin makker at han opprinnelig har tre spar, og da må jo Syd også ha tre spar. Følgelig kunne Vest uten å risikere noe spille spar dame tilbake, og beten hadde vært opplagt. Som kjent returnerte Vest hjerter, og Syd fikk kontrakten sin.

Det andre spillet forekom i Nordisk Mesterskap ifjor, mellom et svensk og et norsk lag. Jeg så spillet engang i en osloavis i 1948, og her er det:

Svenskene satt Nord—Syd, og Syd spilte syv grand. Vest begynte med kløver knekt, som Syd stakk med kongen. Så spilte ham fem ganger ruter. Vest la to ruter og tre hjerter, Nord tre ruter og to spar, og Øst tre ruter og to kløver. Nå fulgte to runder kløver. På den siste la bordet hjerter tre. Og så kom turen til Øst, som trodde han var skvist. På den første kløveren var det greit nok, han la en hjerter. Men så hadde han damen tredje i spar og damen tredje i hjerter tilbake. Og da han gjettet på kongen tredje i hjerter hos Syd la han en spar. Og dermed var han ferdig. Syd spilte hjerter til bordets ess og hjerter til kongen på egen hånd, og nå var Vest ordentlig skvist, i kløver og spar.

Flott spilt av Syd — uten tvil. Og det var både Vest og Øst skjønt enige om. Det var ikke noe å gjøre ved det, mente de. Men det var nettopp det det var. Hvis nemlig Vest legger sine hjerter i rekkefølgen 6-2-7 forteller han sin makker at han har fire kort i fargen, og da kan Syd ikke ha flere enn to. Følgelig er saken klar for Vest, han kan trygt legge en hjerter istedenfor en spar på kløverspillet.

Red vil bemerke:

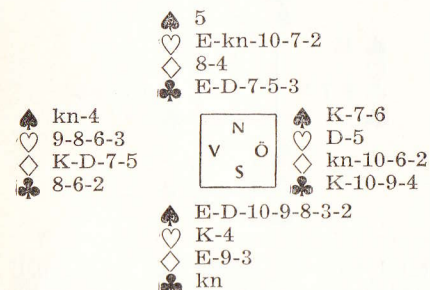
Jeg er ikke sikker på at alle leserne kjenner det signalet Hultin nevner, nemlig å kaste høy—lav med et jevnt antall kort og lav—høy med et ujevnt antall (noen bruker også omvendt). Signalet er jo vanlig nok når det er spørsmål om å hjelpe makker til å holde igjen en stopper i blindemanns langfarge i situasjoner hvor blindemann ellers ikke har innkomst. Men det er enkelte kretser som bruker signalet i andre situasjoner også, for å gi makker beskjed om lengden i fargen. Det har selvfølgelig sine store fordeler, men jeg er likevel litt

Siden Sist

Oslos kretsserie har et litet jubileum i år, idet det er femtende gang den spilles. Kretsen er enda ikke femten år, idet den ble stiftet i mai 1936, men da det ble arrangert kretskamper samme vår er det altså nå den femtende sesongen.

Hvor mange kamper som er avviklet i løpet av disse årene er ikke godt å si, men vi kan iallfall fortelle at det i år deltar 160 lag, som er delt inn i 16 puljer på ti lag. To slike puljer spiller i A-klassen, seks i B-klassen og de siste åtte i C-klassen. Da man spiller en kamp mot hvert annet lag i samme pulje, vil det si ialt 720 kamper, pluss finalekamper mellom puljevinnerne. Det er ikke det største antall kretskamper som har vært arrangert i Oslo, men det er likevel et imponerende antall.

Kretskampene i Oslo er i full gang. Det er for tidlig å spå noe om resultatet, men Leif Christiansen viste oss et spill fra kampen mellom OHF og Astra som inneholder et kanskje enkelt, men dog meget godt poeng.

Hvor OHF satt Nord—Syd spilte Syd fire spar. Han fikk ruterkongen ut, og stakk med en gang. Så spilte han en

redd for å anbefale det, fordi det enkelte ganger går iveien for vanlige styrke- og svakhetkast. I de eksemplene Hultin nevner er det jo ikke mulig å misforstå, men det kan dukke opp andre situasjoner hvor man ved å vise fargelengden ikke kan få fortalt sin makker at man vil ha fargen igjen.

R. B.

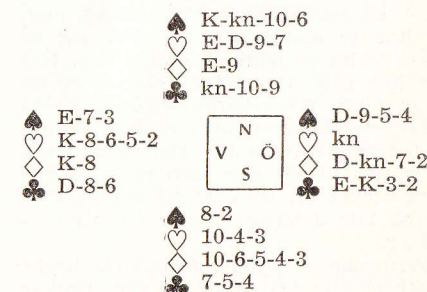
liten ruter, Vest la liten, og Øst kom inn. Han skiftet øyeblikkelig til liten spar, og Syd fikk et valg. Han gjettet galt, la spar ti, og dermed var han ferdig. Vest tok knekten, innkasserte et ruterstikk, og tilslutt var Øst nødt til å få for sparkongen.

Tur for Syd at han gjette galt, selvfølgelig, men mer omhyggelig planlegging i det første stikket ville ha reddet situasjonen. Hvis han hadde *lasjert* den første ruter, ville ingen motstander i verden kunne ha nektet ham kontrakten. Hvis det fortsettes med en annen farge kan Syd alltid få stjålet en rutertaper og hvis det fortsetter i spar kan det aldri bli mer enn en spartaper.

Poenget er godt kjent fra oppgave-turneringer under krigen, men vi kan ikke huske å ha sett det i praktisk spill, iallfall ikke i den siste tiden.

Siden sist har det blant annet vært arrangert en internasjonal parturnering i Stockholm, med deltagelse av hele den svenske eliten pluss en del topper fra de andre skandinaviske landene. Såvidt vi i farten kan huske er det den største internasjonale parturnering som noen gang har vært arrangert i Norden — ikke i deltagerantall, men i spillestyrke.

Resultatene av turneringen finner De i den vanlige referatpalten — Fra Nord til Syd — men her skal vi gjengi et av spillene, som bød på et meget interessant motspillspoeng.

Den normale kontrakten ved de fleste bordene ble tre grand, som det virkelig skal meget til for å bete. Men Stock-

holmsspilleren *Bertil Fant* fant betevarianten. Han satt Nord, og motstanderne, *Werner og Kock*, hadde havnet i tre grand etter at *Fant* hadde åpnet med en spar. Syd, *Jacke Neuman* (europamester 1939) åpnet med spar åtte, som fikk løpe til *Fants* konge. Og så kom det elegante trekket, *Fant* fortsatte med hjerteress! Det ser jo vanvittig ut, når man sitter med E-D bak bordets konge, men ikke desto mindre finnes det ikke noe annet kort som kan spilles i annet stikk, hvis man vil bete. Som De ser faller Østs knekt, siden kan det bare spilles en liten hjerter til Syds tier, og enten Vests hjerterkonge holdes tilbake eller ikke må Nord—Syd få tre hjerterstikk, som sammen med spar-kongen og ruteresset gir beten.

Det var flott spilt av *Fant*, men det kom et skår i gleden. Når han fortsatte med hjerter syv var makker uheldig nok til å komme med en slip of the hand, og la liten hjerter. Dermed fikk Vest for hjerter åtte, og nå kunne kontrakten ikke betes.

Fra den samme turneringen tar vi et spill hvor *Haugen* og *Magnussen* ikke fikk mange poeng:

Øst—Vest i sonen, Nord gir.

♠ 5-4		♠ D-kn-10-6-2						
♥ 10-8		♥ E-7-4-2						
♦ D-10-6-4		♦ E-kn-8						
♣ K-kn-5-4-2		♣ 3						
♠ E-K-9-8-3	<table border="1" style="display: inline-table; vertical-align: middle;"> <tr><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td>Ö</td></tr> <tr><td></td><td>S</td></tr> </table>	N		V	Ö		S	♠ D
N								
V	Ö							
	S							
♥ K-9		♥ —						
♦ 9-7-5		♦ E-kn-8						
♣ E-D-8		♣ —						
♠ 7		♠ —						
♥ D-kn-6-5-3		♥ D						
♦ K-3-2		♦ K-3-2						
♣ 10-9-7-6		♣ —						

Haugen som Nord åpnet med tre kløver — en temmelig frekk melding, men det har jo mange ganger vist seg at slike frekke meldinger lønner seg. Øst kom inn med tre ruter. Dette er en variant av *Harveykonvensjonen*, som holder meldingene lenger nede. Som kjent går *Harveykonvensjonen* ut på å melde fire kløver når man normalt ville ha doblet en tremelding opplysende. Derved blir dobling friggitt til straffedobbling.

Den svenske varianten som ble brukt i dette tilfelle går ut på at man bruker fargen over for å "doble" opplysende. Tre ruter er altså ingen fargevisende melding, men bare en melding som ber makker vise trumffarge.

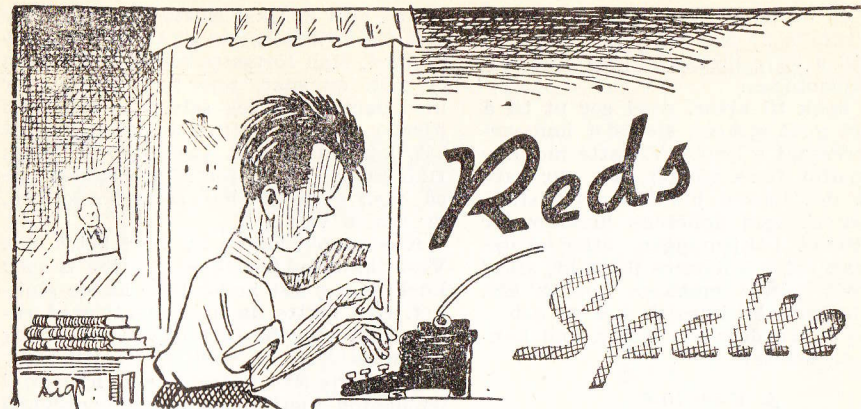
Magnussen i Syd forsøkte å blande kortene ved å melde tre spar, det kunne jo ikke skade, men kunne kanskje stagge motstanderne. Men det gikk ikke, idet Vest momentant doblet. *Haugen* sa tre grand. Nå hadde ikke Øst lyst til å la motparten fortsette med dette lenger, de spiste jo opp melderunder for dem, og meldte fire spar. *Magnussen* ga seg enda ikke, fem kløver, men slutten på visen ble seks spar spilt av Øst.

Kløver ti kom ut, og Øst så straks at det avgjørende var om han kunne unngå å tape mer enn et stikk i ruter. Som kortene sitter er det jo lett gjort, to ruterfinesser, først med återen og siden med damen, ordner opp i sakene. Men det var Nord tre kløver. Øst fant derfor ut at det var mer sannsynligvis at Syd hadde både kongen og damen i ruter, og derfor bestemte han seg til å lage et sluttspill som var avhengig av at Nord hadde ruter ti og Syd kongen og damen. Han stakk med kløveresset i det første stikket, og trumfet to ganger. Siden tok han for esset og kongen i hjerter, stjal to hjerter på egen hånd og to kløver på bordet, og tilslutt hadde han trukket opp følgende posisjon:

♥ —		♠ D						
♦ D-10-6		♦ E-kn-8						
♣ K		♣ —						
♠ K	<table border="1" style="display: inline-table; vertical-align: middle;"> <tr><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td>Ö</td></tr> <tr><td></td><td>S</td></tr> </table>	N		V	Ö		S	♠ D
N								
V	Ö							
	S							
♥ —		♥ —						
♦ 9-7-5		♦ E-kn-8						
♣ —		♣ —						
♠ —		♠ —						
♥ D		♥ —						
♦ K-3-2		♦ —						
♣ —		♣ —						

Ruter kom fra bordet, og nå var det *Haugens* tur til å plasere kortene galt. Hadde han visst hva Øst hadde, ville han øyeblikkelig ha satt i damen, og Øst ville ha vært solgt. Han ville ha vært nødt til å stikke med esset, men så kunne han ikke komme inn på bordet igjen for å ta en ruterfinesse til uten å ta ut sine siste spar.

Haugen var imidlertid ikke clairvoiant, han la liten ruter, og dermed var spilleren hjemme. Han la återen, og *Magnussen* gjorde ikke engang forsøk på å få mer enn ett stikk. Han viste fram ruterkongen og la resten av kortene ned i kortmappen, for han forsto så inderlig vel at han var sluttspilt.

Det er en eiendommelighet med grandkontrakter at de som regel henger i en tynn tråd, spørsmålet om stoppere i motpartens farge og heldig fordeling av de egne fargene har stor betydning. Og hvis det først går galt så blir det ofte mange betes, mens en fargekontrakt som har omtrent den samme prosentvise sjansen til å lykkes bare gir en eller høyst to betes hvis det går galt.

Ta dette spillet, for eksempel:

♠ D-5		♠ kn-10-7-3						
♥ kn-10		♥ K-D-4						
♦ kn-9-7-5-4		♦ E-K						
♣ D-9-6-5		♣ E-K-10-7						
	<table border="1" style="display: inline-table; vertical-align: middle;"> <tr><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td>Ö</td></tr> <tr><td></td><td>S</td></tr> </table>	N		V	Ö		S	
N								
V	Ö							
	S							

Syd spilte tre grand, etterat Vest hadde meldt hjerter underveis. Hjerter kom ut, Øst stakk med esset og spilte en hjerter til, og dermed gikk ethvert håp om mulig hjerterinnkomst på bordet. Men det var likevel sjanser, hvis ruterne og kløverne satt rundt. Syd trakk derfor esset og kongen i ruter, og passet vel på å spille kløver ti til bordets dame, slik at det kunne være mulig å komme inn på kløver ni senere. Så kom ruter fra bordet, men lykken var selvfølgelig ikke Syd huld, når sitter ruterne rundt når man har bruk for det? Øst stakk med tieren, og Vest la en spar.

Syd ga allerede spillet opp, men Øst fortsatte med ruterdamen. Enten var

han ikke god nok til å se truselen om inntak på bordet på kløver ni, eller også mente han at det aldri ville gå. Dette kortet ga imidlertid Syd noe å tenke på, idet han skulle kaste fra:

♠ D-5							
♥ —							
♦ kn-9							
♣ 9-6-5							
	<table border="1" style="display: inline-table; vertical-align: middle;"> <tr><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td>Ö</td></tr> <tr><td></td><td>S</td></tr> </table>	N		V	Ö		S
N							
V	Ö						
	S						
♠ kn-10-9							
♥ K							
♦ —							
♣ E-K-7							

Spar eller hjerter kunne han ikke kaste, for da ville stopperen i fargen gå. Heller ikke kunne han kaste kløver syv, for det ville være det samme som å oppgi ethvert håp om å komme inn på bordet. Syd bestemte seg derfor til å kaste kløver ess. Håpet var at motparten skulle fortsette i hjerter, og at kløverknekten skulle sitte singel igjen, da ville spillet enda bli vunnet.

Hjerter kom tilbake, og Syd satte i kongen. Så kom kløverkongen, men det var tydelig at Syd ikke var venner med gudene, for ingen knekt kom seilende. Tvert imot viste Øst renons. Så var det bare å kaste kortene og gi motparten resten — tre betes.

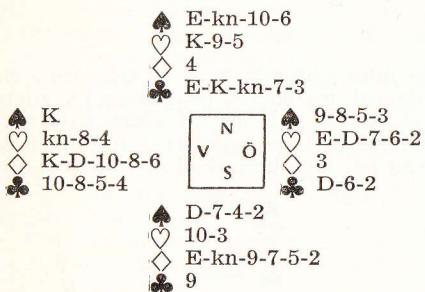

Under en liten robber forleden dag forsøkte makker og jeg oss på Acol. Jeg vet ikke om det kom av at systemet var dårlig eller at vi ikke kunne det — vi hadde lest gjennom *Simons bok*

begge to — men resultatene var i de fleste tilfelle 2—300 for motparten. De så ut til å være bremsene som ikke tålte påkjeningen.

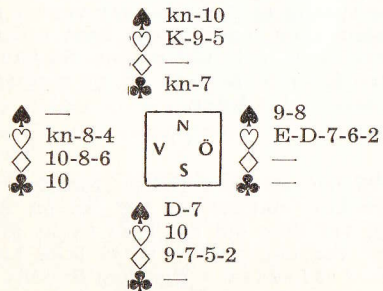
Fra spøk til alvor. Acol ser ut til å være et godt system, som det kan være interessant å bruke. Vi satte motparten utenfor flere ganger, det var bare det at det likevel ble for optimistisk. Det ser ut som åpnerens makker får den største påkjeningen etter systemet, han må alltid være på vakt, alltid forberedt på at makkers åpning kan være løvtynn og kanskje vel så det.

Et spill fra denne robberer kan kanskje interessere:

Syd var havnet i fire spar, etterat Vest hadde meldt ruter underveis. Ruterkongen kom ut, og Syd tok esset. Nå hadde selvfølgelig spillet vært hjemme uten videre hvis Syd hadde spilt ess og konge i kløver og stjålet en kløver, og deretter trumfet ut. Han kunne kanskje endog ha kostet på seg å få et overstikk ved å stjele en hjerter, men det får leseren undersøke om det blir til.

Men Syd så ikke så langt. Han begynte riktig nok med ess og konge i kløver, og kastet hjerter tre på egen hånd, men etter at han hadde stjålet en kløver begynte han å tulle med å stjele en hjerter med spar seks på bordet. Øst stjal over og ga spar tilbake, og Nord fikk for esset. Stillingen var nå:

Syd fant et fikst sluttspill for å rette opp feilen han hadde gjort til å begynne med. Han fortsatte med sparknekten og nok en spar, som han stakk over med damen hos seg selv. Deretter kom hjerter ti. Vest satte i knekten, bordet tok kongen og Øst kom inn på esset. Han kunne nå ta for hjerterdamen også, men så måtte han sette bordet inn, og resten var lett.

Kontrakten kunne ha vært betet hvis Vest ikke hadde dekket hjerter ti med knekten, og Øst heller ikke hadde stukket. Syd måtte da ha fortsatt med ruter, Vest ville ha fått to ruterstikk, og kunne etterpå ha spilt hjerter til Øst.

Men hvis Syd hadde kastet hjerter ti istedenfor hjerter tre på kløverkongen tidlig i spillet, ville ingenting ha nyttet for Øst—Vest. Da ville den blokerende tieren ha vært ute av verden, og hvis Vest hadde prøvd seg med liten hjerter kunne Syd bare knepet med nieren på bordet.

Så skal De få et litet spørsmål. Hvem var den første som skapte en konvensjon hvorved man kunne vise flere ess i en melding? De svarer ganske sikkert Culbertson, og tenker på hans fire-fem grand, men det er ikke helt riktig. Culbertson skapte den første grandkonvensjonen som fikk noen videre praktisk anvendelse, men Vanderbilt var ute før ham. Allerede før 1930 hadde Vanderbilt lansert en konvensjon hvorved en grandmelding etter at en farge var meldt og støttet viste tre ess. Det behøvet ikke være fire grand, meldingene kunne sogar komme på totrinnet. F. eks. etter følgende meldinger:

1 ♠ — 2 ♠
2 gr

To grand viste at åpneren hadde tre ess.

Hvis det ble avgitt en grandmelding til, likegyldig om det var åpneren eller hans makker som kom med den, var det en melding som fortalte om tre konger. Hvis meldingene for eksempel gikk:

1 ♠ — 3 ♠
3 gr — 4 gr

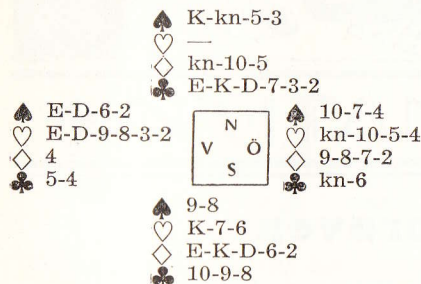
så viste åpneren tre ess og svarhånden tre konger.

Denne konvensjonen var imidlertid ikke særlig brukbar i praksis, og derfor

ble den fort droppet. Men Culbertson har sannsynligvis fått idéen til sin fire-fem grand fra den.

Mange ganger er det vanskelig å avgjøre om en spillemåte er god eller dårlig. Særlig hvis man analyserer spillet etterpå og kjenner alle fire hender. Som for eksempel i dette spillet:

Syd spilte seks ruter, og trumf kom ut. Det er det værste spillet Syd kan få. Da spillet forekom gikk Syd to betet, og en kritiker — som ikke kjente spilleføringen — mente etterpå at det var dårlig spill. Enhver kunne se at spillets poeng var å godspille et sparstikk ved å spille spar fra hånden i tide, påsto han.

Ved første øyekast ser det ut til at kritikeren har rett. Sparene sitter gunstig, så et sparstikk kan alltid godspilles. Sammen med fem trumfstikk og seks kløverstikk er kontrakten "opplagt".

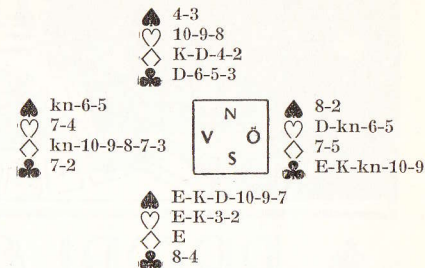
Men den stakkaren som satt Syd ved bordet kjente ikke motpartens kort. Han visste slett ingen ting om at sparene satt så heldig så han slapp å gjette, og fant en annen sjanse. At den ikke førte fram da spillet forekom er en sak for seg, men tross alt mener jeg at den sjansen Syd valgte er den beste. Han spilte på at trumfene satt 3—2, da kunne han vinne uten å røre sparfargen. Ruterutspillet blir stukket på hånden, en hjerter stjeles, og ruter knekt blir stukket over med ruter dame. Hvis trumfen nå sitter rundt er kontrakten hjemme uten videre. Denne varianten har to mot en sjanse for å lykkes, mens sparvarianten — når vi tar hensyn til gjettemomentet — bare har en sjanse mot en.

Moralen er at det er farlig å kritisere før man har studert spillet grundig, også under forutsetningen at spilleren ikke kjenner motstandernes kort.

Rolf Bøe.

FEIL ANALYSE

I Brigejournalens nummer 8 er et spill som er feil analysert i artikkelen Min kone drømmer. Spillet var:

Syd spiller fire spar. Kløver kommer ut, Øst tar to kløverstikk og fortsetter med kløver ess, som Syd stjeler med spar dame. Nå påstår forfatteren at Vest kan bete spillet ved å legge spar knekt, men det er ikke riktig. Syd kan da bare fortsette med esset og kongen i spar, ruteress og liten hjerter, så er spillet hjemme. Øst må stikke med hjerterknekten, og siden er han nødt til å spille bordet inn.

N. G.

Vi har snakket med forfatteren, som påstår at et kort er kommet feil, men vi er ikke enige om det er hans eller vår feil. Det er Nord's hjerter ni som skal byttes med Øst's hjerter seks. Bli de to kortene byttet hjelper ingen kjære mor for Syd, for da kan Øst alltid holde bordet ute ved å stikke så lavt som mulig og gi høy hjerter tilbake.

På en måte beklager vi feilen, men ellers kan det være en ganske interessant prøve for lesrne. Vi har fått mange brev om spillet, og de som har sett at det likevel kan vinnes — som kortene satt — har grunn til å føle seg fornøyet.

R e d.

DÅRLIG HUKOMMELSE.

Det går en historie om en Oslo-spiller som hadde dårlig hukommelse. Etter en bridgefest med en god del både mat og drikke skulle man spille en robber, og vår venn hadde blant annet fått tre små spar på bordet, og E-D-kn-10 på egen hånd. Han trakk spar fra bordet og knep med tieren, men kongen satt galt. Da vår venn kom inn igjen trakk han atter en gang spar fra bordet, og knep med knekten. Motspilleren, som hadde bestemt seg til å drive gjøn med ham, tok opp kongen fra det forrige sticket, og stakk igjen. Vår venn sa ingenting. Når han kom inn igjen spilte han atter en gang spar og knep, og nok en gang kom kongen på. Men da kunne han ikke holde seg lenger, men utbrøt:

— Det var da fryktelig så dårlig den sparfargen satt også da!

PROBLEMATISK

Eksamensprøven

Månedens eksamensprøve omfatter som vanlig femten meldeprøver og fem spilleprøver. De førstnevnte er alle hentet fra det nyeste i amerikansk litteratur. Vi vil påpeke at svarene ikke alltid følger rent Culbertson, men representerer hva verdens ledende eksperter i øyeblikket mener er sunn bridge.

Den amerikanske fasisitens svar gir 50 poeng. Dessuten har en jury på tre medlemmer uttalt seg, og hvert av disse jurymedlemmers svar er vedsett til 25 poeng. Mer enn 100 poeng gis ikke for noe spørsmål.

Maksimum for de tjue oppgavene er 1825 poeng. Får De mer enn 900 poeng kan det passere, 1200 er bra, og 1500 eller mer viser at De er en meget god bridgespiller.

Våre svar finner De like etter de tjue oppgavene. Husk på ikke å titte på svarene før De har gjort forsøk på å løse oppgavene på egen hånd.

1. Ingen i faresonen. Meldingene har gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♠	pass	pass	2 ♦
?			

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ E-D-6-2
- ♥ E-D-7-3
- ♦ 8-4
- ♣ E-D-5

2. Meldingene har gått:

Vest	Nord	Øst	Syd
1 ♠	D	2 ♠	?

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ E
- ♥ 10-9-5-2
- ♦ K-kn-6-3
- ♣ K-kn-6-3

3. Meldingene har gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♦	pass	1 ♠	pass
2 ♠	pass	2 ♠	pass
?			

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ E-7
- ♥ K-10-8
- ♦ E-K-kn-9-5
- ♣ 7-5-3

4. Ingen er i faresonen. Meldingene:

Syd	Vest	Nord	Øst
2 ♠	3 ♦	D	pass
?			

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ E-K-D-10-6-5
- ♥ E-K-D
- ♦ 6
- ♣ E-kn-8

5. Meldingene har gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♥	pass	1 gr	pass
3 ♦	pass	3 gr	pass
4 ♠	pass	4 ♥	pass
?			

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ K-7
- ♥ E-K-8-5-2
- ♦ E-D-kn-6-3
- ♣ 5

6. Meldingene har gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♣	pass	1 ♥	pass
1 gr	pass	2 ♣	pass
?			

Hva melder De nå som Syd:

- ♠ E-7-2
- ♥ kn-10-6
- ♦ K-7-5
- ♣ E-K-kn-9

7. Meldingene har gått:

Vest	Nord	Øst	Syd
1 ♦	1 gr	D	?

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ 10-9-8-6-2
- ♥ 7-6-3
- ♦ kn-5
- ♣ 10-6-2

8. Meldingene har gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♠	pass	1 gr	pass
3 ♦	pass	?	

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ kn-8-7
- ♥ 10-8-7-3
- ♦ E-8-6-4
- ♣ 7-2

Parturneringstaktikk

Culbertson har lensert følgende trefende slagord for parturnering: Sørg for å unngå selvforskyldte bunner, så vil motparten skaffe deg toppene.

9. Meldingene har gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♣	pass	3 ♣	3 ♦
?			

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ E-D-kn
- ♥ 10-8-6-5
- ♦ 6-4
- ♣ E-K-kn-10

10. Meldingene har gått:

Øst	Syd	Vest	Nord
1 ♥	?		

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ K-kn-9-5
- ♥ E-kn-10
- ♦ kn-7
- ♣ E-K-6-2

11. Vanlig robberbridge. Øst—Vest i faresonen. Meldingene har gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♠	2 ♣	D	pass
2 ♠	pass	pass	3 ♣
pass	pass	?	

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ 6-3
- ♥ 7-5-2
- ♦ E-10-3-2
- ♣ K-kn-9-6

12. Meldingene har gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♥	pass	1 ♠	pass
2 ♥	pass	2 gr	pass
?			

Hva melder De nå som Syd med:

- ♠ 6-4
- ♥ E-K-9-4-2
- ♦ E-7-4
- ♣ 6-3-2

13. Meldingene har gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♠	pass	2 ♦	pass
2 ♥	pass	?	

Hva melder De nå som Syd med:

♠ E-K-kn
♥ 7
♦ kn-10-7-6-5-2
♣ 8-6-5

14. Meldingene har gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♥	pass	1 gr	pass
2 ♠	pass	?	

Hva melder De nå som Syd med:

♠ K-8-2
♥ 9-4-3
♦ 8-7-4-3
♣ K-kn-8

15. Meldingene har gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	1 ♥	1 ♠	pass
1 gr	pass	3 ♣	pass
3 gr	pass	4 gr	pass
5 ♠	pass	5 gr	pass
6 ♦	pass	?	

De og makker bruker Blackwood. Hva melder De da som Syd med:

♠ E-K-D-kn
♥ 6
♦ D-kn-5
♣ K-D-10-7-4

16. ♠ E-K-4-3-2
♥ K-7-2
♦ K
♣ K-5-4-3

N	Ö
V	S

♠ 8-7
♥ D-kn-8
♦ D-kn-10-9-7-4
♣ E-8

Dette spillet forekom i Europamesterskapet i Haag 1939. Meldingene gikk:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♠	pass	2 ♦	pass
2 ♠	pass	2 gr	pass
3 gr	pass	pass	pass

Ved begge bord begynte Vest med hjerter tre. Kan De finne poenget i spilleføringen?

17.

♠ E-3-2
♥ K-5
♦ E-K-D-7
♣ D-kn-7-4

N	Ö
V	S

♠ D-6-5
♥ E-D-kn-4
♦ 6-4
♣ E-K-8-3

De har som Syd kommet i den optimistiske meldingen syv grand. Vest spiller ut kløver ni. Hva er Deres beste sjansje til å klare kontrakten? Er De en god spiller klarer De denne oppgaven på et minutt.

18.

♠ D-kn-6
♥ E-8-6-4
♦ E-D-9-2
♣ E-6

N	Ö
V	S

♠ E-K-10-7-3
♥ 10-7-3-2
♦ 10-3
♣ kn-5

Nord gir og meldingene har gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♦	2 ♣	2 ♠	pass
4 ♠	pass	pass	

Vest starter med kløver ti. Hvorledes planlegger De spilleføringen for Syd?

19.

♠ E-9-3
♥ E-6
♦ K-D-10-8
♣ D-kn-10-4

N	Ö
V	S

♠ D-kn-10
♥ D-8-3
♦ D-9-4
♣ K-8-7-2

Nord gir, Nord—Syd er i faresonen, og meldingene har gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♦	1 ♥	1 gr	pass
2 gr	pass	3 gr	pass
pass	pass		

Vest spiller ut hjerterkongen. Hvorledes bør Syd spille?

20.

♠ K-kn-9-5-3
♥ 5-4
♦ E-D-10
♣ kn-7-4

N	Ö
V	S

♠ —
♥ K-D-kn-10-9-7-2
♦ K-kn-9-2
♣ 9-5

Meldingene har gått:

Vest	Nord	Øst	Syd
1 ♣	1 ♠	2 ♣	4 ♥
pass	pass	pass	

Vest spiller ut kløverkongen, Øst legger återren. Vest fortsetter med ruter seks. Hvordan bør Syd spille?

Eksamensprøven

SVAR PÅ SPØRSMÅLENE FORAN

1. *Pass.* Deres makker har vist en blank hånd. Det er for risikabelt å gå videre. *Dobler 75 poeng. Pass 50 poeng.*

2. *Tre spar.* De har to honnørstikk og en strålende fordeling. Det må være utgang, i en eller annen av de tre fargene Deres. I første øyeblikk ser det ut til at tre hjerter er den beste meldingen, men Deres makker venter seg sikkert en bedre farge enn tieren fjerde. Det er derfor best å la makker avgjøre i hvilken farge det skal spilles. *Tre spar 75 poeng. Tre hjerter 25 poeng. Tre ruter 25 poeng.*

3. *Tre spar.* To ruter viser ikke hele Deres styrke. De har tilstrekkelig trumf støtte når Deres makker har gjen tatt sparfargen. To grand er for risikabelt uten hold i kløver. *Tre spar 100 poeng. Pass 25 poeng.*

4. *Pass.* Nord's dobling må være helt basert på ruter og ingenting annet. Vests overmelding må ha vært for djerv, og betene blir mange og dyre. *Pass 100 poeng. Fire kløver 25 poeng.*

5. *Pass.* Nord har kommet med en serie minimumsmeldinger. Syd på sin side

viste sin hånd fullt ut da han hoppet i ruter. Det er neppe sannsynlig at det er noen slem i kortene. *Pass 100 poeng.*

6. *To hjerter.* Syd er litt for tynn for to grand, og pass er for negativt. To hjerter oppmuntrer Nord, og gir ham en sjansje til å gå videre hvis han har undermeldt sine kort. *To hjerter 100 poeng. Pass 25 poeng.*

7. *Pass.* Hvis Nord hadde ønsket å vite Deres beste farge skulle han ha doblet opplysende. Sannsynligvis har han en lang kløverfarge, som han regner med i en grandkontrakt. Vil Nord redde seg ut av en grand, har han all tid sjansen til å redoble, og da viser De sparfargen Deres. *Pass 75 poeng. To spar 50 poeng.*

8. *Tre spar.* Syd må melde etter Nord's krav til utgang. Han bør foretrekke utgang i spar. For fire spar behøves det ti stikk, men for fem spar skal det være elve. Sannsynligvis har Nord en toseter, hvorfor to grand ikke er noen bra melding. *Tre spar 100 poeng. Fire ruter 25 poeng.*

9. *Pass.* Nord har tatt kommandoen etterat han hoppemelde i kløver og Syd bør la sin makker bestemme. Nord kan velge mellom tre grand, hvis han har ruterstopper, straffedobling, eller å gjenta kløverfargen. *Pass 50 poeng. Tre hjerter 50 poeng. Fire ruter 25 poeng.*

10. *Dobler.* En korrekt dobling, på tross av svakheten i ruter. Hvis Nord svarer ruter har Syd en bra melding i to grand. Derimot bør Syd ikke melde en grand med en gang, fordi han savner ruterhold og dessuten har sjansen til svar i spar hos Nord etter en opplysende dobling. *Dobler 100 poeng.*

11. *Pass.* Syd har eiendommelig nok en hånd som gir en god straffedobling av to kløver, men ikke av tre kløver. For det første er ikke en dobling av to kløver særlig risikabel, idet motparten ikke kan få utgang. Det kan de derimot få i tre kløver, som Vest har meldt frivillig. De skal dessuten legge merke til at Nord tok bort straffedoblingen på to kløver, det bør være en advarsel for Syd. *Pass 100 poeng. Dobler 25 poeng.*

12. *Pass.* Syd har allerede fortalt hva han har. Han har ingen tilleggsverdier som berettiger ham til å gå videre. Tre grand kan selvfølgelig gå hjem med en gunstig fordeling, men det er en usunn kontrakt. *Pass 75 poeng. Tre grand 50 poeng.*

13. *To spar.* En lett oppgave. Det eneste spørsmålet er igrunnen om Syd ikke skal melde to spar allerede i første melderunde. Men hvis han har valgt to ruter, er tre spar en for sterk melding i denne runden. *To spar 100 poeng.*

14. *Tre hjerter.* Preferanse for den fargen hvor Nord har vist sin største styrke. Syd har en svak hånd, men han vet at Nord er meget sterk, og at han er forberedt på et svar på tretrinnet. *Tre hjerter 100 poeng. Pass 25 poeng.*

15. *Seks grand.* Nord har tre ess og en konge. Sannsynligvis er denne i hjerter, da Nord tiltross for Østs hjertermelding meldte tre grand. En syver er med andre ord avhengig av at ruterfinessen lykkes. Sannsynligvis vil den gå galt, idet Øst har meldt, og han bør ha de manglende honnørkortene. *Syv kløver 75 poeng. Seks grand 50 poeng.*

16. Syd skal straks sette i bordets hjerterkonge, og går hjem i kontrakten hvor esset enn sitter. Slik spilte den berømte hollenderen *Eindhorn*. Ved det andre bordet lot Syd utspillet gå hjem til egen hånd. Men forsåret tok ikke for ruteresset i neste stikk. Syd måtte spille seg inn igjen på kløveresset for å fortsette ruterne. Nå tok Vest for esset, og skiftet til spar. Og nå hjalp det ikke lenger at Syd hadde ruterfargen godspilt, fordi han ikke hadde noen hjemkomst. Men hvis Syd som nevnt straks setter i bordets hjerterkonge, er spillet hundre prosent opplagt. *100 poeng.*

Da spillet forekom i Haag i 1939 hadde Øst—Vest:

♠ 6-5
♥ E-10-6-3
♦ E-3-2
♣ kn-9-7-2

♠ D-kn-10-9
♥ 9-5-4
♦ 8-6-5
♣ D-10-6

17. Den eneste sjansen er at sparkongen og fire eller flere ruter sitter på samme hånd. Da kommer skvisen automatisk.

Men først må Syd ta for bordets spar-ess, slik at det ikke blokerer. (Vienna Coup). Deretter tar Syd sine stående hjertere og kløvere. På bordet kastes to spar. *100 poeng.*

Nå er Øst skvist, om fordelingen for eksempel er:

♠ 9-8-4
♥ 10-9-8-3-2
♦ 5-3-2
♣ 9-6

♠ K-kn-10-7
♥ 7-6
♦ kn-10-9-8
♣ 10-5-2

De nye lovene

Nye lover både for robberbridge og duplikatbridge vil foreligge i løpet av kort tid.

Lover for robberbridge.

Pris kr. 2.25. Tilsalg i alle Narvesens kiosker.

Lover for duplikatbridge.

Pris kr. 2.75. Kan bestilles på Norsk Bridgeforbunds kontor, Jacob Aallsgt. 46, Oslo. Beløpet, pluss porto, kr. 0.25 pr. eksemplar, må følge med bestillingen. Ved ordre på minst fem eksemplarer sendes lovene portofritt.

18. I første øyeblikk ser det ut som om kontrakten er avhengig av ruterfinessen. Men det er en sjanse til, som Syd bør ta vare på, nemlig en ufullstendig eliminasjon. Hvorfor ikke prøve — det kan lykkes.

Syd tar straks for kløveress og trumfer to ganger. Så spilles Øst inn i kløver. Nå er han solgt, hvis kortfordelingen er:

♠ 8-5-4
♥ kn-9-5
♦ 8-5-4
♣ 10-9-8-2

♠ 9-2
♥ K-D
♦ K-kn-7-6
♣ K-D-7-4-3

19. Vest har sannsynligvis ikke mer enn kongen annen i hjerter. Med tre kort i fargen skulle han ha begynt med en liten. Hvis Øst har begge de manglende essene er det ingen sjanse. Men hvis han bare har ett, er kontrakten hjemme ved at Syd lasjerer den første hjerteren. Han slipper da å avgjøre hvilket ess Øst har. *100 poeng.*

Da spillet forekom hadde Øst—Vest:

♠ 7-6-5-4
♥ K-4
♦ E-6-5-2
♣ 6-5-3

♠ K-8-2
♥ kn-10-9-7-5-2
♦ 7-3
♣ E-9

20. Syd går inn på bordet i det andre stikket og fortsetter med sparkongen. Hvis Øst legger liten, kaster Syd sin kløver. Vests ruterseks er ganske sikkert en singelton. Denne spillemanen forhindrer at Øst kan komme inn og gi sin makker en stjeling i ruter. *100 poeng.*

MESTERLØSEREN

Bjørn Larsen

Oppgave nr 25

♠ E-kn-3
♥ 8-5-2
♦ 9-3-2
♣ E-7-5-3

♠ K-D-9-6-5-4-2
♥ kn-3
♦ E-D-8
♣ 8

Syd spiller fire spar etter at Øst har åpnet med en hjerter. Vest begynner med kongen, esset og damen i hjerter. Hvordan vil De spille som Syd?

Oppgave nr 26

♠ K-kn-4
♥ 5-4-3
♦ E-D-9-8-4
♣ K-10

♠ E-9-6
♥ K-D-8-6
♦ kn-10-6
♣ D-8-2

Alle er i faresonen. Meldingene:

Syd	Vest	Nord	Øst
pass	pass	1 ♦	1 ♥
2 gr	pass	3 gr	pass
pass	pass		

Vest begynner med kløver tre. Bordet legger tieren, som får beholde stikket. Hvordan vil De spille videre som Syd?

Et system som passer

Det viktigste ved et system er at det passer *Dem og Deres makker*. Det er bedre å spille et dårlig system og beherske det enn å spille et godt system og ikke kunne bruke det.

Oppgave nr 27

♠ 9-4
♥ E-D
♦ K-7-6-4-3
♣ 7-6-4-2

♠ K-7
♥ K-kn-10-7
♦ E-D-9-5
♣ E-5-3

Syd spiller fem ruter etter at Vest har meldt spar. Vest begynner med kløverdamen, Øst stikker over med kongen, og Syd tar esset. Syd fortsetter med ruter fem, og Vest viser renons.

Har Syd noen sjanse til å vinne, og i tilfelle hvilken?

Løsningene sendes til Rolf Bøe, Euge-niegt. 1, Oslo, innen 10. desember. Alså ikke som tidligere til Bjørn Larsen. Merk konvoluttene "Mesterløseren". Vi beklager den korte oppgavefristen denne gangen, men er nødt til å gjøre det av hensyn til julenummeret, som skal tidlig ut.

Løsning til oppgavene i forrige nummer:

Oppgave nr 22

♠ 5-3
♥ E-7-5-4-2
♦ 8-6-4
♣ 4-3-2

♠ E-K-6-2
♥ K-3
♦ E-10
♣ E-D-kn-8-5

Syd spiller fem kløver, etter at han selv har åpnet med en kløver og Vest har slengt inn en sparmelding.

Vest begynner med spardamen, Øst legger spar syv. Hvordan vil De spille?

For at spillet skal kunne vinnes må Øst ha kløverkongen. Har han den an-

nen er spillet hjemme uten videre, derfor må vi gardere oss mot at den sitter tredje. Vi har da ingen måte å vinne på hvis ikke Øst har to spar. Derfor stikker vi utspillet, slår den andre sparhonnøren, og fortsetter med enda en spar. Men den må vi ikke stjele, for Øst stjeler ganske sikkert over. Vi kaster derfor en ruter fra bordet. Vest spiller vel mer spar (likegyldig) og bordet kaster enda en ruter. Nå skifter vel Vest til ruter (igjen likegyldig), esset tar stikk, og så kommer en ruter som blir stjålet på bordet. Deretter kommer den første kløverfinessen, bordet settes inn igjen på hjerteresset, og den andre kløverfinessen følger. Siden er spillet lett hjemme.

Enkelte løsere har villet gardere seg mot at Øst har en singelton spar, men det kan de ikke gjøre uten at han samtidig bare har to kløver. Da denne fordelingen, tre sorte og ti røde kort, er mindre sannsynlig, kan vi ikke gi dem poeng.

Oppgave nr 23

- ♠ E-kn-10-7
- ♥ 5-3-2
- ♦ E-8-5
- ♣ K-4-3

- ♠ —
- ♥ E-K-D-kn-9-8-6
- ♦ K-4-2
- ♣ E-6-5

Syd spiller syv hjerter uten meldinger fra motparten. Vest spiller ut spar ni. Hvordan skal Syd spille?

Den beste spillemåten er å spille på at Vest har spar åtte og Øst kongen og damen. Da kan spillet vinnes ved en dobbeltsidig trumfskvis likegyldig hvordan de øvrige kortene sitter. Vi legger spar ti på bordet, Øst må dekke, og Syd stjeler. Så kommer fem ganger hjerter,

Signaler

Det er mange forskjellige slags signaler, signaler som ofte har forskjellig betydning. Det er ingen dum idé å sette seg ned sammen med makker en halv time for å bli enige om hvilke signaler dere bruker.

Skvis

Husk på å gi fra Dem de stikkene De er nødt til å tape før en skvis settes igang. Ellers nytter det ikke, da får De ikke utsatt motparten for tilstrekkelig press.

og motstanderne er nødt til å kaste unna fra hver sin slette farge. Bordet kaster en ruter og en kløver.

Det er likegyldig hvordan kastene har gått, i alle tilfelle får vi fram følgende posisjon:

- ♠ E-kn-7
- ♥ —
- ♦ E-8
- ♣ K-4

- ♠ —
- ♥ 8
- ♦ K-4-2
- ♣ E-6-5

Ingen av motspillerne kan holde mindre enn tre spar. Hvis Øst bare har to, fortsetter vi med ruter til esset, slår sparesset og spar syv. Damen vil falle, og knekten er godspilt. Hvis Vest bare har to spar, slår vi sparesset og knekten. Øst må dekke, Vests åtter vil falle, og syveren er godspilt.

Derfor må begge motstanderne holde tre spar, og ingen av dem kan holde mer enn en av de slette fargene. Det er likegyldig hvilken av de to fargene vi rører, vi kan jo velge ruter. Vi tar først kongen, og spiller deretter ruter til esset. Dette stikk vil skvise den av motstanderne som holder kløverne. Han må enten kaste en kløver, hvorved Syd får tre kløverstikk, eller han må kaste spar, og da går vi fram som vi har nevnt foran.

Enkelte av løserne har valgt å spille på enkel skvis, enten i kløver og ruter, eller i spar og enten ruter eller kløver. Alt dette er vel og bra hvis en av de slette fargene sitter 5—2, og vi kan peile hvilken farge det er og hvem det er som har den.

Andre har valgt å spille på at et sparstikk skal godspilles ved stjeling, enten ved at Vest opprinnelig hadde 9—8-tredje eller at Øst hadde K-D-tredje. Alt dette er vel og bra, men selv om fargen skulle sitte 5—3 må man gjette hvem som har tre. Vi kan derfor ikke gi poeng for annet en

trumfskvisen, som virker i alle tilfelle bare Vest har spar åtte og Øst kongen og damen.

Oppgave nr 24

- ♠ D-7-6-5
- ♥ E-K-4-2
- ♦ E-kn-5
- ♣ E-3

- ♠ E
- ♥ 7-3
- ♦ K-D-10-7-6
- ♣ D-kn-10-9-8

Syd spiller seks ruter uten meldinger fra motparten. Vest begynner med spar åtte, som går til Syds ess. Deretter kommer en liten ruter til Nord's ess, og Øst viser renons. Hvordan vil De fortsette som Syd?

Dette er tydeligvis en av de vanskeligste oppgaver vi noengang har hatt. Den riktige spilleføringen er følgende:

Etter å ha oppdaget trumfsitsen fortsetter vi med hjerteresset (men ikke kongen) og spiller deretter kløveresset og en kløver til. Vi kan jo si at Øst tar stikket, og han skifter ganske sikkert til spar konge, som vi må stjele. Dermed er vi kortere enn Vest i trumf, men det kan vi gardere oss mot. Vi fortsetter med kløver, og når Vest stjeler stjeler vi over på bordet, trumfer ut, og resten står.

Men hvis Vest nekter å stjele, og bare kaster kort i andre farger? Da kaster vi de tre gjenværende hjerterne på bordet, og når det bare er fire kort igjen har bordet to spar og knekten annen i ruter, mens Syd har en hjerter og konge, dame, ti i ruter. Hjerteren stjales med ruterknekt, og alt er i orden.

Det er for å kunne mestre denne situasjonen at vi må ta hjerteresset før vi spiller kløver. Beholder vi hjerteress, får vi en hjerter igjen på bordet i sluttposisjonen, og Vest er nødt til å få stikk. Men det er farlig å ta *begge* hjerterhonnørene. Det kan ikke under noen omstendighet hjelpe oss, og hvis Øst har fem hjerter og kløverkongen, vil han spille hjerter tilbake når han kommer inn. Syd må da stikke med en høy trumf hvis han vil få stikket, og etterpå er Vest nødt til å få ruterstikk.

RESULTATENE I OKTOBERKONKURRANSEN:

Oktoberkonkurransen var den hardeste vi hittil har hatt, og det var flere gale løsninger enn noen gang før. Vinner ble G. Hultin, Hagesund, som bes komme med sitt ønske om premie.

Stillingen i årskonkurransen har blitt adskillig jevnere, idet det først og fremst var de beste løserne som ikke fikk poeng:

13 poeng: E. Andenes, Bjarne Bendixen, Thomas Th. Iveland og Finn Opsahl.

11 poeng: O. R. Mæhle.

10 poeng: Leo Tvedt.

9 poeng: Thoralf Larsen, W. Egeland.

NYE BOKER

C. E. Nevald: Kontrakbridge (Dansk).

Den kjente danske forfatteren C. E. Nevald har skrevet en bok om meldingene, hvor han går inn for en poengberegning istedenfor honnørstikk og spillestikk. Forfatterens eksempler ser temmelig overbevisende ut, men det er jo farlig å uttale seg med sikkerhet før man har prøvet systemet selv. Imidlertid er det tydelig at det er en tendens til en slik poengberegning over hele verden, engelskmennene bruker jo honnørpoeng, og i Amerika har nettopp Charles H. Goren skrevet en bok om poengberegning i fargekontrakter.

En ting som lyser opp i boken er alle de små aforismene den er spekket med. Vi tillater oss å gjengi et par:

Jeg sa engang til en elev: "Hvis De spiller ut det kortet er det skilsmissegrunn." Han utbrøt vildt begeistret: "Kan De garantere det?"

Bridge betyr "bro", men mange spiller som om det betydde "kløft".

Det beste systemet i dette øyeblikket er makkers system.

Vi anbefaler boken på det beste.

R. B.

EN TOPP ER NOK.

En liten by hadde besøk av et par desiderte toppspillere, som deltok i en parturering med to spill i runden. I en eller annen runde startet berømtene med en ren hunn, men i neste spill ble det passet rundt.

Den andre motspilleren bebreidet sin makker at han ikke hadde åpnet, men fikk et kontant svar:

— Det greier seg med én topp mot disse karene.

Fra NORD til SYD

ROGALAND

Rogaland krets feirer femårsjubileum i år, og arrangerte i den anledning en åpen parturnering for kretsens medlemmer. 48 par deltok, og halvparten gikk til finalen, som ble spilt over tre dager med fem spill mot hvert annet par.

Resultatene ble:

1. Wallace—Bergeland, Stav. Handelf.	748½
2. Thorsen—Mathiesen, Stav. BK	741½
3. Roth—Jensen, Stav. BK	685
4. H. Bie—H. Haaland, Stav BK.	682½
5. Brekke—Simensen, Hillevåg BK	672
6. Berg—Larsen, Rival	669½
7. Hult—Olsen, Spar	661
8. Njødland—Gundersen, Rival	653½
9. Ledaal—Hovden, Duplikat	650
10. Tesdal—Thomas, Gann BK	649

VESTFOLD

Vestfold krets har vært i Sverige og spilt interkretskamp i bededagshelgen mot Värmland—Dals Distriktsförbund. Kampen ble spilt i Karlstad, og hver krets stilte fire lag. Vestfold vant interkretskampen med 21 mot 11 poeng. Beste lag var Myhre—Wettre, Hårdt Slag, Sandefjord, og Strand—Hansen, Grand Coup, Tønsberg.

Returkamp spilles i Vestfold til våren.

En del av kretsens spillere har også deltatt i den store "Jösseträffen" i Arvika. Her ble Halvorsen—Mikarlsen, Horten, nummer to, Bøckman—Pedersen—Greger, Tønsberg, nummer syv og Bjerkan—Mandel, Horten/Tønsberg, nummer ni.

Psykologi

I en hard dyst ved bridgebordet vinner som oftest den som best forstår å sette seg inn i motpartens tankegang.

STOCKHOLM

Bridgeklubben S:t Erik, Stockholm, arrangerte 5. og 6. november en internasjonal parturnering med deltagelse av ialt 48 par. Fra Norge deltok Sinsenspillerne Haugen—Magnussen og Eide—Andersen, videre deltok et dansk og to finske par, og praktisk talt alt som finnes av svensk elite. Wohlin og Kjeldal var de eneste som manglet, men deres respektive makker Lilliehöök og Bromé spilte sammen. Oslopåret Haugen—Magnussen tok ledelsen til å begynne med, og etter første aften ledet de med omtrent 80 poeng. (Middelscore pr. spill var 23 poeng). Søndag formiddag fikk de imidlertid en del dårlige spill, med det resultatet at de kom ned på sjette—syvende plass, hvor de holdt seg lenge. Etter en del skiftninger i teten tok Kock og Werner definitivt ledelsen, og ga den senere aldri fra seg. Men Haugen og Magnussen kom sterkt på slutten, og fikk en sikker annenplass. Resultatene ble:

1. Kock—Werner, S:t Erik/SBS	2557
2. Haugen—Magnussen, Sinsen, Oslo	2485
3. Arnulf—Friberg, S:t Erik	2463
4. Schubert—Kruse-Hansen, København	2425
5. Fant—Neumann, Stockh. Br. sällsk.	2405
6. Hallberg—Hedström	2402
7. Jansson—Willner, Stockh. Br. kl.	2399
8. Eide—Andersen, Sinsen, Oslo	2363
9. Brown—Lindholm, Eskilstuna	2336
10. Almqvist—Wolff, Stockh. Br. sällsk.	2330

Samtidig ble det konkurrert om en lagpokal, som tilfallet den klubb hvis to par fikk flest poeng sammenlagt. Hvis en klubb stilte mer enn to par måtte laget bestemmes på forhånd. Her fikk Sinsenspillerne en pen revanse, og vant med over hundre poeng foran nummer to. De beste lagene ble:

1. Sinsen, Oslo	4848
2. Stockholms Bridgesällskap	4735
3. S:t Eriks 2. lag	4654
4. Stockholms Bridgeklubb	4652

Turneringen ble glimrende arrangert, og turneringsledelsen, med overlederen Oskar Bergqvist i spissen, har all grunn til å være fornøyet med sitt arbeide.

Brev fra leserne

Europamesterskapet:

I Bridgejournalen nummer 8 står en statistikk fra turneringene om Europamesterskapet, hvor De blant annet skriver at Østerrike har fire mesterskap. I Oslo krets håndbok i år finner vi en oppstilling hvor det viser seg at Østerrike bare har tre mesterskap. Hva er riktig?

N. L.

Begge parter har for så vidt rett, hvis det går an å påstå det. Saken er at det ble spilt en såkalt "prøveturnering" i 1932, samtidig med at International Bridge League, det første internasjonale forbundet, ble stiftet. Her vant Østerrike, mens Norge ble nummer tre.

Dette mesterskapet ble ikke regnet som et hundre prosent offisielt mesterskap, derfor bla det ikke tatt med i Oslo krets' oppstilling. Men da turneringen var alvorlig nok, og med like stor deltagelse som Europamesterskapet 1933, er det vanlig å ta det med i statistikker som ikke er utarbeidet av de offisielle forbundene.

R. B.

Straffedobling eller opplysende dobling

Vennligst gi meg beskjed om Syds dobling i følgende meldeserie er straffedobling eller opplysende dobling:

Syd	Vest	Nord	Øst
pass	pass	pass	1 ♠
D	pass	pass	pass

Jeg er taknemlig for svar i Bridgejournalen, fordi det dreier seg om et veddemål.

E. S.

Doblingen er opplysende. Syd har en hånd som er like i underkant av en åpning, og kan ta imot svar i alle de umeldte fargene fra makker. Eller han kan f. eks. ha en god hjertefarge, som han eventuelt er villig til å spille i på totrinet, pluss bra trumfstøtte i kløver. Hvis Nord svarer to kløver lar Syd spillet gå i den fargen, men hvis han svarer to ruter tar Syd ut i to hjerter.

Det ville være urimelig å la denne doblingen være straffedobling. Hva slags kort skulle Syd ha når han ikke kan åpne meldingene, og etterpå uten å høre fra makker kan straffedoble en melding i en farge som motparten har valgt? Det høres jo absurd ut.

Jeg forstår imidlertid at man i diskusjonen har festet seg ved uttrykket at "doblingen skal skje ved første anledning". Det er jo imidlertid første anledning til å doble, idet Syd jo ikke kunne åpne meldingene med en dobling.

RB

Spill som er passet rundt

Jag tillater meg å be om redaktørens svar på tre spørsmål, som ble diskutert i en turnering forleden:

1) Er det i Bridgelovene noen bestemmelse om omgivning når et spill blir passet rundt ved første bord?

2) Hva er best, å passe eller åpne med esset smått tredje i tre farger og en knekt fjerde eller noe lignende?

3) Meldingene i dette spillet bes kritisert:

♠ 5-3		♠ E-kn-2
♥ D-kn-3		♥ 10-9-7-6-2
♦ E-kn-8-7-2		♦ —
♣ E-K-3		♣ 10-9-8-6-2
♠ K-7-4		♠ E-kn-2
♥ E-8-5-4		♥ 10-9-7-6-2
♦ D-10-9-6-5		♦ —
♣ D		♣ 10-9-8-6-2
	♠ D-10-9-8-6	
	♥ K	
	♦ K-4-3	
	♣ kn-7-5-4	

Nord ga, og meldingene gikk:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♠	1 ♥	1 ♠	2 ♥
pass	pass	3 ♦	pass
pass	3 ♥	pass	4 ♥
D	pass	pass	pass

Vest sa nok fire hjerter i ergrelse over at ikke tre ruter fikk stå, men Øst mente at når Vest sa to hjerter var det naturlig for ham å melde tre hjerter.

Takker på forhånd. Vennlig hilsen

A. B.

Vi får ta svarene punktvis.

1) Et spill som er passet rundt ved det bordet det er gitt skal ikke gis om, men legges ned i mappen og sendes videre til neste bord. Spillerne ved et annet bord skal ikke vite om spillet er passet rundt eller ikke. Det er forøvrig meget mer å si om dette, og jeg henviser til en artikkel i Bridgejournalens nummer 3 i år. Men det syndes desværre meget på dette punktet.

2) Jeg tror jeg vil åpne — i duplikat. Moderne meldeteorier går mer og mer i retning av å si det så fort som mulig, hvis man vil ha noe å si. Og tre ess pluss en knekt er ikke å forakte. Det bør åpnes med en kløver.

3) Jeg synes meldingene er bra inntil Vests fire hjerter, som ikke hører noe sted hjemme. Når Øst passer ut to hjerter, og senere melder tre hjerter, etter at makker har passet til tre ruter, kan Østs tre hjerter bare tolkes som et ønske om å få spille akkurat denne kontrakten og ingenting annet. Han stoler på at makker ikke går videre, men Vest viste seg ikke tilliten verdig. Det finnes en artikkel om dette emne også, i Bridgejournalens nummer 4 i år.

For øvrig bør Vest ikke være lei seg fordi tre ruter ikke fikk stå. Nord—Syd kan alltid få åtte stikk i ruterkontrakt, så uansett faresone og uansett om det er par- eller lagturnering lønner det seg for Øst—Vest å spille tre hjerter med tre trekk.

Red.